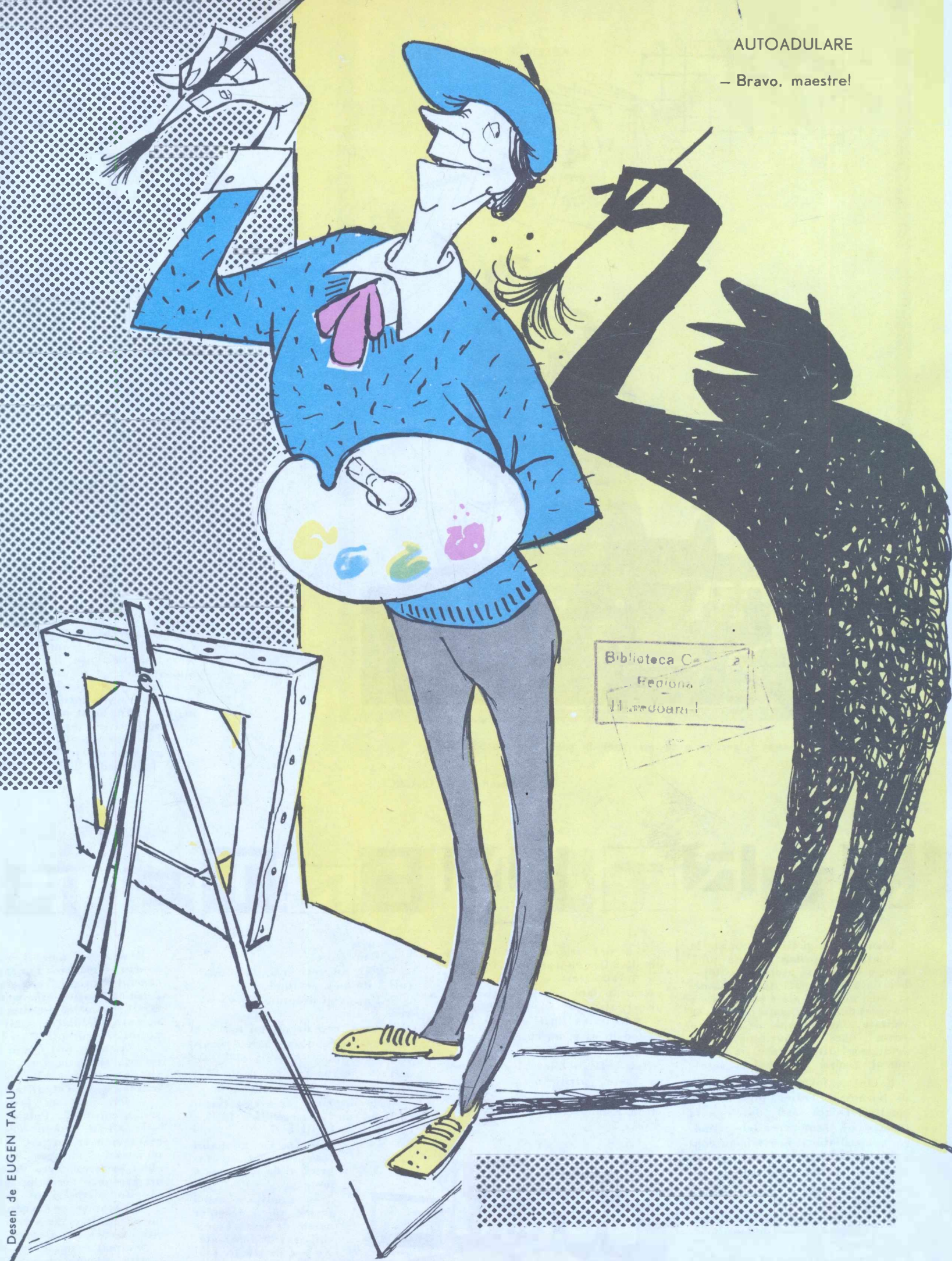


AUTOADULARE

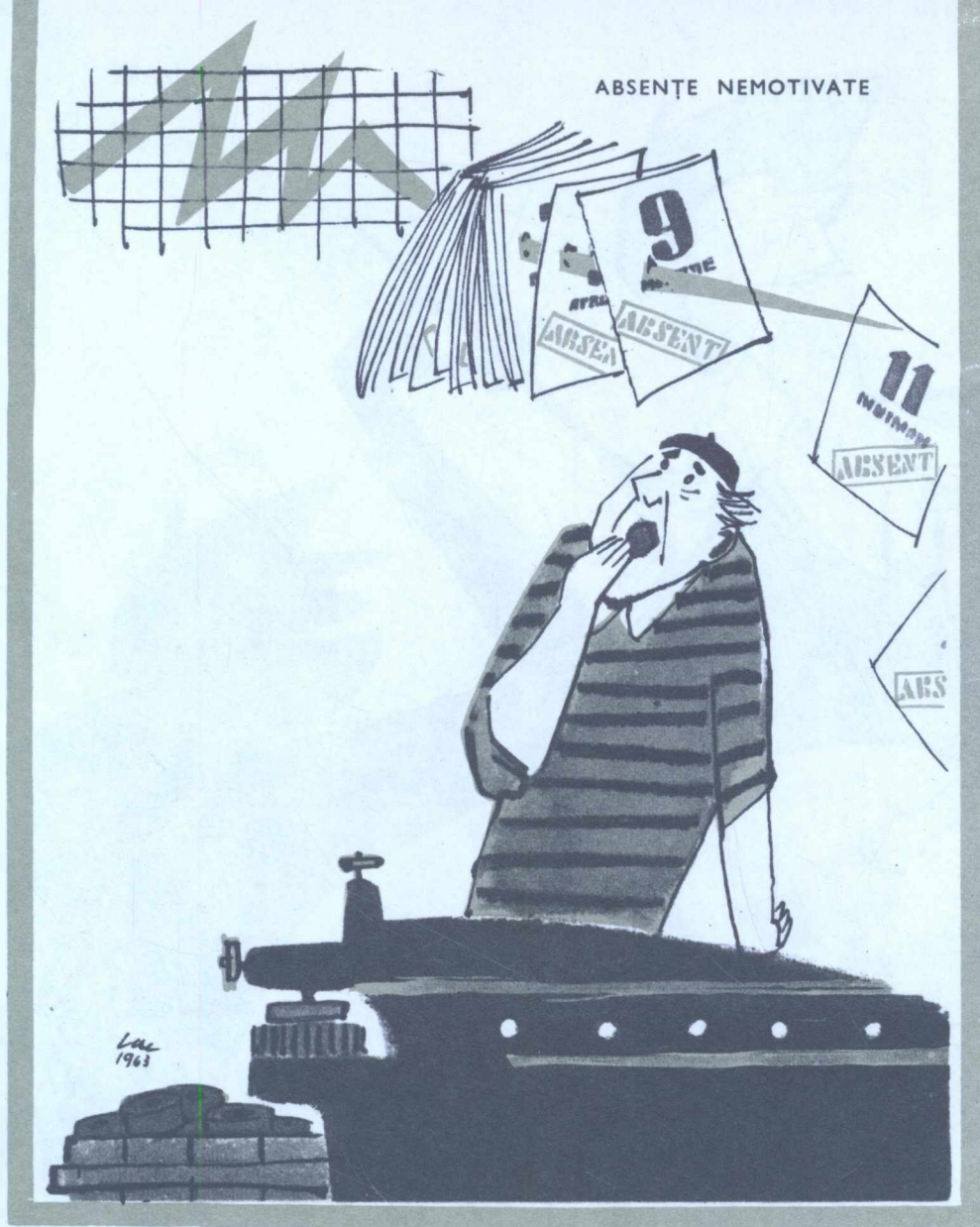
— Bravo, maestre!



Desen de EUGEN TARU

**urzica**

ANUL XXII - Nr. 15 - 22 SEPTEMBRIE 1962 - 16 PAGINI - 1.50 LEI



— După un asemenea fulger, ce o să mai tune în ședința de producție!

Desen de A. LUCACI

Ra

Cînd l-am cunoscut într-o seară din vara aceasta la mare, a încercat să-mi demonstreze, timp de o oră, că jumătatea de lună, care se întrezărea printre cei cițiva nourași rătăciți pe cerul înstelat, este stația releu din Constanța a televiziunii. Toate argumentele mele nu au avut nici o valabilitate pînă ce nourașii nu mi-au venit în ajutor și au lăsat luna întreagă rotundă și galbenă pe care privind-o, în sfîrșit, a spus mirat: „Și puteam să jur că în direcția aia era stația“.

Barba Mili este un bărbat scund, bine legat, cu un nas acvilin, ochi mici și foarte puțin păr pe cap. Aș spune mai bine, pe lingă cap, deoarece nu mai are decît pe margini o rețea rară de fire argintii. Vîrsta lui aș putea-o preciza, doar așa cum se anunță ora de disputare a meciurilor la radio: „În jurul vîrstei de 50 de ani“. Numele lui mic este Emil și, mi se pare, Papaianis, dar îi place să i se spună „Barba“ Mili. Născut pe malul mării, la Constanța, s-a visat de copil căpitan de vas și este astăzi medic stomatolog la un spital din București, profesiune care are legătură cu căpitania de vas ca o durere de măsele cu „Perinița“. La 50 de ani însă n-a renunțat la visul lui și dacă-i spui „doctore“, în loc de „căpitane“ se întristează și nu-ți mai spune nici o glumă. De pierdut nu ai prea mult pentru că știe numai glume cu cel puțin 15 ani vechime și toate proaste, dar ride singur cu o asemenea poftă după ce le spune încît îți vine să-l săruți. L-am cunoscut deci seara, în Constanța, iar a doua zi dimineața, cînd l-am întîlnit pe plajă m-a întîmpinat vesel, fericit, cu a-mindouă mîinile întinse: „Ce faci mă, uritule?“ Am făcut ochii mari auzind acest calificativ, dar am aflat apoi că numai pe cine iubește el îl alintă așa, și pe mine mă iubește întrucît „cunoaște el la oameni“. Felul acesta de a-și

# SORTIMENTENTE FEE

Lucrurile ca și ființele au și ele o viață: un pahar trăiește pînă ajunge cioburi și atunci iese tărăboi dacă l-ai spart tu, bărbatul, și „nu-i nimic, d-aia e pahar“ dacă l-a spart dumneaei, soția; un covor trăiește pînă se rupe, că „d-aia e covor“, dacă l-a găurit nevasta și „vai, trogloditul“ dacă l-a ars cu mucul țigării dumnealui, soțul.

La fel se întîmplă și cu vasele de bucătărie. Trăiesc pînă le sare smalțul. Odată sărit, dai fuga la un magazin și cumperi altele, fiindcă preparîndu-ți bucatele în continuare în aceleași vase, riști să mîinaci ciorbă cu cuș-cuș din smalț ori friptură cu garnitură de email pai...

Și iată-mă în fața tejghelei:  
— Tovarășe, o oală de bucătărie.  
— Mare?  
— Știu eu? Atît cît să încapă în ea o găină neinghesuită.  
— Nu vindem vase după mări-mea găinilor.  
— Mă rog, poate să fie și rață, că-i la fel de gustoasă. Numai să rămînă loc și pentru supă...

Și-a dat seama vinzătorul că are de-a face cu-nageamiu în materie de bucătărie, a zîmbit și mi-a așezat în față o oală fabricată la „Emailul Roșu“ -Mediaș.

— Calitatea întîi! zice el. Intră comod în ea și un curcan de talia a treia ...

Iau oala în mînă și o răsucesc pe toate părțile:

— Tovarășe vinzător, oala asta e cam nervoasă!...

— Cum adică?  
— Păi, nu vezi? I-a sărit smalțul! Uite aici, pe fund...  
— Da, aveți dreptate. Să vă servesc o alta.

A doua, ce-i drept, nu mai era nervoasă pe fund, că-i sărise smalțul pe margine... A treia oală nu mai era nervoasă. Era neună!... Îi sărise smalțul peste tot...

— Mă surprinde, face vinzătorul, că doar sînt vase calitatea întîi... Citiți aici.

— Da, zic, probabil însă că C.T.C.-ul fabricii e de calitatea a doua!...

În condițiile astea prefer să reconsider oalele de acasă. Cu ele sînt mai în siguranță. Nu are ce să le mai sară... Să trecem la țigăi.

— Doriți tot calitatea întîi?...

— Tot, dar să fie mai calme. Să nu le sară...

Mi-a servit amabil o tigaie, pentru prima oară am constatat concret că „tigaia“ e de gen feminin. Avea undulație permanentă. Fundul țigăii, în loc să fie drept, era tot numai o undulație; vizibilă și imposibil de îndreptat.

— Asta a fost, cum se vede lucrată la un coafor... observ eu. Dați-mi, vă rog alta, mai puțin extravagantă. Tot calitatea întîi!...

— Păi, noi nu primim decît prima calitate... Poftim...

În sfîrșit, fundul acestei țigăi arăta cum se cuvine, iar emailul nu numai că nu lipsea, ci pe alocuri chiar prisosea; avea de două, trei ori grosimea normală, formînd un soi de îngroșări, de cocloașe.

— Tovarășe, eu am cerut o tigaie nu o cămilă... Asta trimiteți-o la circ, poate c-o și dreseză...

A urmat o tigaie lovită, o oală turtită, o tigaie cu puncte negre, o oală cu bășici, o tigaie cu solzi...

Și toate calitatea întîi!...

— Altceva mai aveți?

— Nu vă supărați, tovarășe, dar dumneavoastră sinteți cam pretențios! V-am oferit un sortiment bogat! Regret, dar combina



# Barba Mili

manifesta dragostea nu-i priește însă totdeauna deoarece într-o seară când făcut cunoștință la o halbă de bere un comesean și când, după două lbe, i-a spus acestuia „Hai noroc, uritule!”, respectivul, care băuse mai multe, i-a întors o amabilitate care așezat pe Barba Mili sub masă pentru cincisprezece minute. Și când, în sfârșit, Barba Mili a revenit pe scaun, ritul plecase în căutare de comesean și puțin dragăstoși. A doua zi, Barba Mili a povestit la toți prietenii cum aranjat el aseară pe unul care l-a uritat.

Pe plajă, Barba Mili era însoțit de puști cam de nouă ani, pe care îl ținea cu grijă dintr-o sacoșă încărcată cu roșii, mezeluri, unt, telemea, mere și pepene. Îi ungea atent felii de pâine intermediară, îi punea asupra roșii, presăra apoi sare și mer și îi dădea în cealaltă mână o ie de brinză. „Dacă nu mănânci tot, intri în mare”. Apoi, ca să ne demonstreze priceperea puștiului — Miri — era numele lui — îl punea să se joace cu nisip „așa cum l-a învățat el”.

scotea din sacoșă o cutie de chibrituri arse și puștiul construia din nisip, teițele, crucișătoare, submarine, frugătoare, chibriturile fiind neapare pentru catarge, parapete, mari, și căpitan, pentru care avea un brit nefolosit. „Unde ți-e nevasta, Barba Mili?” l-am întrebat. „N-am!”

enit răspunsul. Tocmai mă gândeam este de dificil pentru un tată să și mamă, când l-am auzit pe puști: nchiule Mili, îmi dai voie în apă?” Puștiul a plecat în apă. „De ce-ți me „unchiule”, Barba Mili?” „Păi mă-i sînt unchi, cum vrei să-mi spu- uritule? Bunic?” și rîse eu. „Și de ce nu vine cu tate-său?” „-are! E orfan! Eu îl cresc de șase ! E al lui frate-meu, săracul!” Barba Mili și-a scos de pe chelie bonețica de

lină pe care o purta contra însolației și și-a șters transpirația. Apoi, oferindu-mi o felie uriașă de pepene, dulce, cum „numai el știe să cumpere”, mi-a spus rîzînd: „A fost bună asta cu bunicul, este, uritule? Ți-am zis-o!”

Puștiul s-a întors din apă și s-a așezat lângă noi pe nisip. „Du-te și te joacă, mă!” l-a îndemnat Barba Mili. „Nu mă duc!” spuse copilul. „De ce, mă?” „Mi-e dor de Rodica!” Barba Mili îmi făcu cu ochiul. „Rodica e într-o tabără la munte!” „Fiica ta?” îl întreb. „Nu! A soră-mi, săraca. Tot orfană, o cresc de cinci ani!” „Cum adică o crești?” „Foarte bine! Auzi întrebare! Se cunoaște că n-ai copii!”

Am intrat amîndoi în apă, unde Barba Mili mi-a propus un concurs fulger: care stă mai mult cu capul sub apă. Am cîștigat eu, dar Barba Mili n-a fost de acord. Sustinea că n-am stat chiar pe fund și deci rezultatul nu e valabil. Am propus să repetăm concursul, dar n-a mai vrut. Se făcuse tîrziu.

În drum spre masă l-am întrebat: „Spune-mi, Barba Mili, tu crești doi copii. E greu. De ce nu te însori? Nu găsești tu o nevastă?” Barba Mili m-a privit lung. „Vezi tu, și eu m-am gîndit să mă însor. Dar pe urmă m-am răzgîndit”. „De ce?” „Cum să-ți spun eu ție, o nevastă pentru mine găsec eu. Dar știu eu dacă găsec și o mamă pentru ăștia doi?” N-am dreptate, mă, uritule?”

Am rămas prieten pe viață cu Barba Mili, chiar dacă de fiecare dată când ne întîlnim îmi spune aceleași glume vechi de care ride singur și chiar dacă întotdeauna cînd sînt pe cale să-i cîștig o partidă de șah, răstoarnă din greșeală tabla și spune apoi: „Mare noroc ai avut, uritule! În două mutări erai mat!”

SADI RUDEANU

Secția Agrosem-Arad a expediat pe o adresă greșită sămînța de sorg destinată G. A. S. Făurei, care, din această cauză, nu și-a putut îndeplini planul.



— Și ce dacă am greșit adresa?! Acuma gata, s-o lăsăm încurcată...  
— Iar greșiți adresa: noi nu cocoloșim neglijența!

Desen de FRED GHENĂDESCU

## URITULE



nu se fabrică deocamdată la nailul Roșu?...  
— Combinații? Cum adică?  
— Adică același vas să fie și tit, și cu bășici sau și cu solzi, cu puncte negre... Mde, au și stas-ul lor... Am un cumnat la fabrică și mi-a povestit o se lucrează uneori...  
— Ce să-ți mai povestească el, doar se vede...  
— Asta-i, că nu se vede... Sint acolo și băieți descurcăreți!... cele de calitate a treia le trec la...  
— Îmi închipui: la calitate a...  
— Ce vorbești? Asta înseamnă

descurcăreți? La o asemenea treabă se pricepe și un începător!... Cele de a treia sînt trecute la a-ntia!...

— Și la calitate a doua care figurează?

— Ei, care! Cele declasate!... Dar nu totdeauna...

— Aha, își mai revin...

— Da, și cînd își revin le trec la întia... Ce te miri? E în joc prestigiul fabricii! Să se spună că produce vase declasate?... Dacă ar fi să ia în serios reclamațiile și controalele Inspecției comerciale ar fi trebuit să oprească livrarea a șase vagoane de vase pînă la o nouă resortare! Dar cum a plecat inspecția, au plecat și vagoanele...  
— Ce vorbești, frate!

— Nu eu, actele „vorbește”... Dar, în definitiv, ce-ți povestesc eu dumitale asemenea intimități?... Ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?...

— Ai dreptate. De ce să-mi bag eu nasul în oală?... Mai bine și l-ar băga cine trebuie... Poate că în felul acesta o să-mi fiarbă și oala, fără să-i mai sară smălțul...

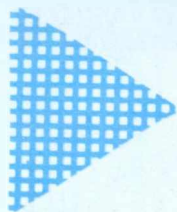
I. AVIAN

Mutarea compozitorului în noua locuință



Desen de NELL COBAR

SOTIA: — Oh, nu poate fi prea greu! N-a cîntat la el decît muzică ușoară.



## O T I L I A C A Z

### despre poezie, umor și mai ales despre

„Două fețe din vecini”, vioaie și gingașe ca versurile Otiliei Cazimir, mi-au arătat casa ascunsă între iederă și liliac, de unde au izvorit atâtea... „Cințete de comoară”...

Și peste câteva clipe, pașii mă purtau pe o cărare a... „Grădinii cu amintiri”, unde și-au dat întâlnire parfumurile florilor și ale... evocărilor, și care te primesc, cu... ramurile deschise!

M-a întâmpinat cu căldură, lângă un copac, scriitoarea... Alexandra Gavrilăscu, și mi-a spus:

— Privește!

Și-am privit!... Un pietroi suficient de „stimulator” se odihnea sub ramurile bogate ale unui liliac, solicitând atenția mea!

Eram descumpănit... Dar zîmbetul scriitoarei mi-a luat pietroiul de pe... inimă, și astfel mi-am revenit, tot zîmbind:

— Ce este cu pietroiul ăsta?

— A fost „piatra grea de încercare”: aici am devenit... Otilia Cazimir, căci pe acest „pietroi al lui Didi” (adică al meu) am scris în 1912, ca elevă, prima poezie intitulată „Noapte”.

— Am motiv, deci, să spun că că a fost un debut... tare!

*Era pe cit mi-aduc aminte,  
O poezie mitică și cuminte  
Și dulce ca siropul de vanilie*

și care a văzut lumina tiparului în paginile „Vieții Românești”, unde Mihail Sadoveanu m-a iscălit cu numele literar care mi-a rămas pînă azi.

— Și ce s-a spus la nașterea... Otiliei Cazimir?

— Că sînt un „copil literar” al lui Topirceanu, a cărui influență, cică, se resimțea în versurile mele. Au fost caracterizate pe atunci, drept „replică feminină” a poezia autorului „Migdalelor amare”...

— Bănuiesc că acest „cică” are anecdota lui...

— Desigur! Căci pe acest minunat prieten și dascăl, care mi-a fost neuitat „Top” nu-l cunoșteam încă și nici de influența lui literară nu putea fi vorba pe atunci.

...L-am cunoscut în casa lui Constantin Stere, una din figurile proeminente ale „Vieții Românești”, și de atunci Top e mereu alături de mine...

— Deci ipoteza referitoare la influența asupra versurilor dv. de debut, a avut har profetic...

— Cam așa a fost... Și pentru a dovedi totuși că nimeni nu e profet în țara sa, am hotărît, împreună, să răspundem părerilor criticii printr-o farsă, tot literară, în sensul că ne-am hotărît să publicăm, prin 1914, unele poezii, schimbînd între noi semnăturile...

— Bănuiesc că a fost un schimb rodnic, mai ales pentru... dv.

— Într-adevăr, critica a fost favorabilă mie, adică lui... Topirceanu, iar versurilor lui „Top” (apărute sub semnătura mea) li s-a reproșat o... feminitate excesivă!

— Îmi închipui că Topirceanu a ris atunci cu lacrimi... deplîngîndu-i, deci, pe critici...

— Nu-mi aduc bine aminte de aceasta, dar știu că Topirceanu nu rîdea chiar atît de ușor.

— Știu că Topirceanu a scris ceva și despre „ris”.

— Îmi amintesc că a pregătit un material extrem de bogat, plin de reflecții, teoretizări și considerațiuni filozofice aparținînd de astă dată gînditorului Topirceanu — și care trebuia să constituie un fundamentat răspuns la lucrarea „Le rire” a filozofului francez Bergson. Una din opiniile sale, care-mi stăruie în minte, evidențiază, „risul” ca expresie a unei atitudini majore,

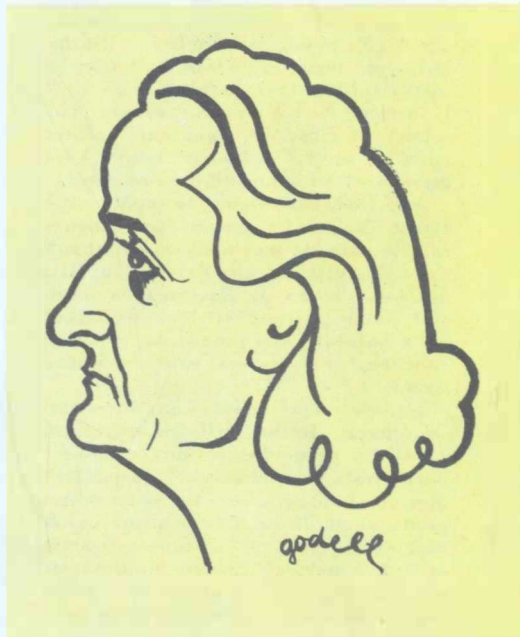
ca semn al unei superiorități evidente.

— Și cum adevăratul ris nu-l poate declanșa decît umorul cu U mare...

— Desigur, ca umorist, Topirceanu s-a aplecat cu... seriozitate și asupra resorțurilor umorului, solicitîndu-i: adevăr, sensibilitate, simplitate și în primul rînd artă, cu A mare. În conferința care a avut ca temă umorul romînesc, și pe care a ținut-o în 1916, în fața studenților ieșeni, Topirceanu sublinia faptul că între literatura umoristică și artă — contrar părerilor unor „rafinati esteți” — nu există nici o delimitare: în Artă nu pot fi moduri privilegiate de a exista... El nu uita însă niciodată să sublinieze că umorul, prin specificul său, trebuie să lovească, ca să doară... tîmăduitor!

— Știu că prietenia dv. literară cu Topirceanu a dat și roade umoristice, despre care ar fi interesant de știut cum le-ați cules...

— După ce mi s-a făcut loc printre „atîtea bărbi serioase” de la „Viața Romînească” (cum le denumea Topirceanu), am început a colabora mai tirziu la reviste ca „Însemnări literare”, „Adevărul literar și artistic”, „Însemnări ieșene” și altele. În primul număr al „Însemnărilor literare”, apărut în februarie 1919, Topirceanu a publicat „Cronica sa veselă”, intitulată „Poșta Redacției”, în care arăta caznele și lupta cu viața a aceluia care dorea în acel timp să se consacre literaturii. În numărul următor, tot la rubrica „Cronica veselă”, am publicat un „Răspuns lui G.T.” pe marginea poeziei sale,



OTILIA CAZIMIR văzută de GODELL

în care arătam cu hotărîre, în final, că:

*Eu și pe viitor voi scrie,  
Îmi risc viața într-un noroc!  
Atîta am, atîta joc —  
Ce-o fi să fie!*

— Și ce-a fost să fie, se pare c-a fost... și poezie, și proză și umor și încă din abundență...

— Au fost... volumele de versuri „Grădina cu amintiri” (1929), „Cințete de comoară” (1930) și o serie întregă de note, cronici rimate, marginalii și cronici feministe, publicate în ziare ieșene ca „Lumea”, „Opinia” etc.

— Care a fost însă... opinia lui Topirceanu asupra versurilor dv., în ceea ce privește umorul?

— Citindu-le, Topirceanu mi-a

străduit să dau viață dorinței înfocate spre perfecțiune, veșnică ca „să nu se clatine cuvintele, versuri ca dinții babelor”, așa îi plăcea să spună acestui profesor de literatură. Sentințe care o dădea el unui manuscris fără valoare, era:

„Dă-l pe foc”. Mie nu-mi rămînea decît să privesc cum flăcările se rîdeau și să aflu ceea ce pretinde el de la un începător al poeziei: să aibă originalitate să fie capabil de fantezie artistică și să fie deștept; „în rest poate să fie versificată prost o fac eu bună...”

— De unde se vede clar că adevăratul „Parodiilor” era un înverșunat dușman al parodiilor... artei!

— O dușmănie care începea sine însuși. Știu, de pildă, „Rapsodiile sale de toamnă” forma în care au apărut, reprezintă doar o pătrime din „Rapsodii inițiale. Căci așa cum își vîntă focul pe alții, pentru cursurile ordin literar, tot la fel dădea pe focul și o mare parte din fructele strădaniilor sale. Odată i-am spus: „Cu versurile pe care arunci, altul ar scoate un volum care s-ar bucura de mare prețuri...” Pe mine mă consulta adesea asupra creațiilor sale, socotindu-le „marele public”.

— În ceea ce privește tale „Vieți de țînță și vînător”, îmi pare să cred că e o deformare profundă, în sensul că este izvorit din precizia tirului... satirei și a umorului său.

— O fi asta o explicație... umoristică, dar știu că pasiunea pentru vînătoare, unde-și petrece multe clipe alături de marele prieten, Mihail Sadoveanu, ajunse la un moment dat, proverbială. Nu-l interesa bilanțul vînătorului, căci după cum singur mărturisea



## Interviurile „Vieții”

spus: „Știi că ai umor”?? la care eu i-am replicat: „Mă obligi să mă cred... inteligentă!”

Dar cînd mă gîndesc și la faptul că Topirceanu, acest dușman declarat al prostiei, mi-a fost un atît de apropiat prieten, sînt isplătit să iau în serios ceea ce îi replicasem în glumă. Stimulată de indemnul lui: „Încearcă mai departe”, i-am urmat sfatul... în volumul de cronici fanteziste, apărut în 1930 și intitulat „Licurici”.

Topirceanu mi-a fost și un neprețuit dascăl de poezie. De pildă, chiar în primul meu volum de versuri „Lumini și umbre” m-am

probabil tot din deformare profundă — el „nu-și mîncă... timp”.

— Să trecem acum la capitolele literaturii pentru copii, adică la capitolul „Jucăriilor” dv.

— Pentru copii am nutrit totdeauna o dragoste părintească, nu s-a lăsat mult așteptată pe mine a fi tîlmăcită în vers. Dăruiesc micilor mei cititori un... „Alte poezii” în 1957, sau dînd de minută ca să vadă cum... „Lăsați-l să se joace”, am vrut să satisfac dorința naturală pe care o are copilul, încîntîndu-le clipele întimplări din fabule, înaripînd

# IIR

## opârceanu

ginația cu povești minunate și, i de toate, dându-le mult oet și învățându-i să fie copiii nurilor frumoase pe care le m azi... Ei au fost și rămîn ru totdeauna gingașii mei prie-

- Mai sînt, bineînțeles, și prie- i „mai mari” — scriitorii a că- amicizie v-a inspirat volumul amintiri pe care l-ați publicat m trei ani...

- Oricite amintiri aș publica ore aceștia, tot mi se pare că pot cuprinde marea prietenie mă leagă de mulți dintre ei. amintesc, de pildă de „domnul ileanu” — așa cum îi spuneam, respect, și în absența lui — m-a primit în casa „Vieții nînești”, la fel ca și în casa lui, se care aș fi fost în stare să-l ilt zile întregi vorbindu-mi des- (...imposibil de precizat), des- toate!

.Apoi, despre Sadoveanu, care onora mereu cu dedicațiile de volumele sale dăruite mie. Azi, nostene Botez și alți prieteni tineri îmi amintesc că o adevă- prietenie nu moare niciodată. it despre Topirceanu, n-am ntiri: am numai trăiri pre- te...

- Aș dori să completați aceste iri prezente și cu pilde... rare.

-De la volumul de versuri inti- tit „Poezii”, publicat în anul 9, și pînă la volumele de „Ver- i” și „Poezii” apărute după 1944 parcurs un drum în care ima- ea „intunericului” care revenea eu în versurile mele, s-a spul- at, lăsînd loc luminii, ce cu i aceștia s-a revărsat din ce în mai puternică în viața țării... volumul „Partidului, de ziua ” m-am strădui să aduc modes- meu omagiu purtătorului de ină și spre lumină al patriei stre.

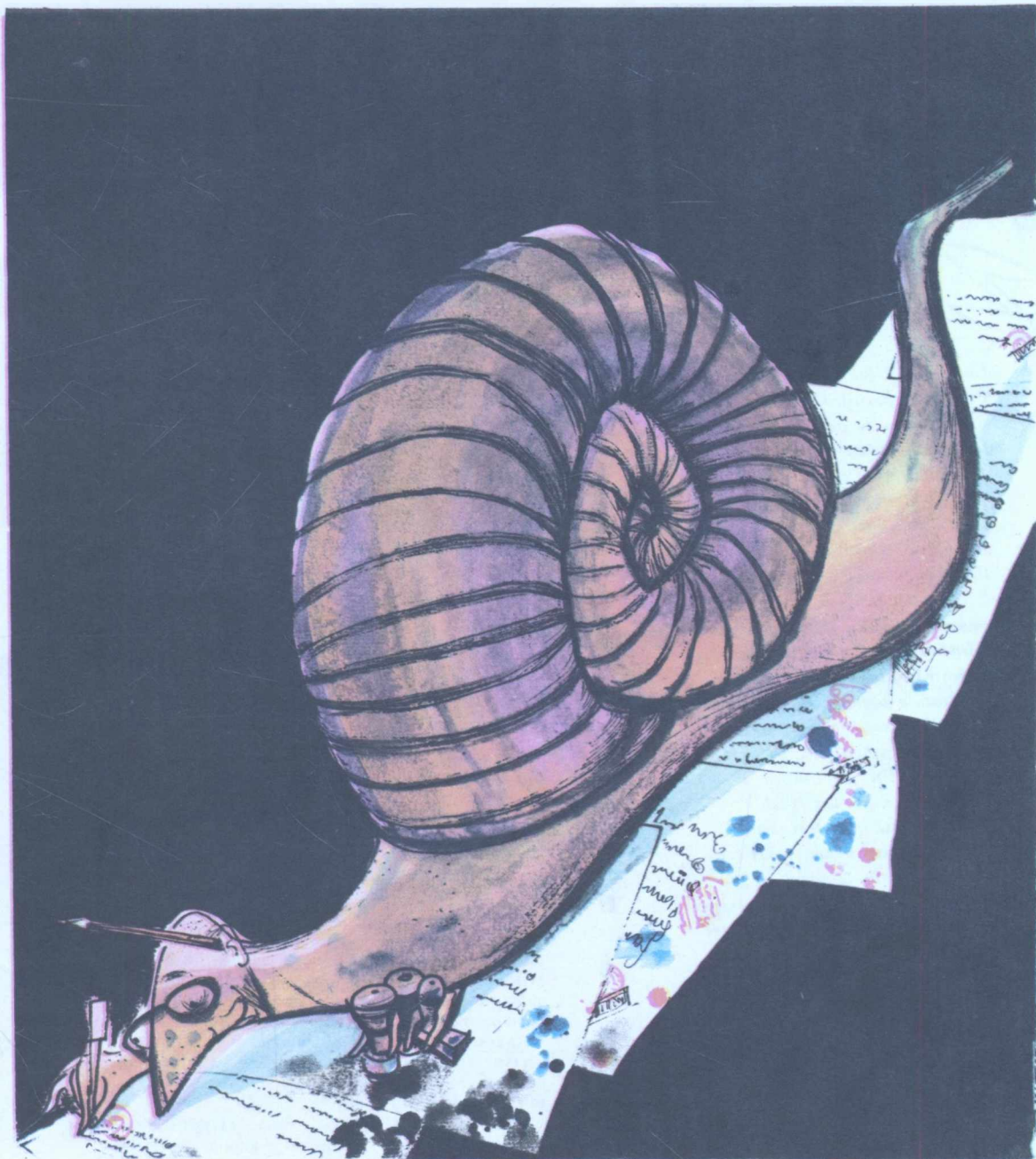
- Înainte de a închide „albumul poze”... al vieții și operei dv. — care, bineînțeles, l-am răsfoit nai — am dori să ne spuneți ova cuvinte despre proiectele literare.

- Ele urmăresc și pe viitor să că aceași contribuție, gîndin- mă să public un volum de versuri ditate, o culegere a însemnărilor le, risipite prin ani, și care să arte titlul de „Inscripții” și i ales să-mi văd adunate într-un um toate versurile închinatc storilor vîrstnicii.

- Și cum rămîne cu... umorul creația dv. viitoare?

- Rămîne... că trebuie să fac restiții noi, pentru că satira umorul sint necesare oamenilor mai ales celor care au unele usuri” negative ce urmează să pară din conștiința lor.

SIG. HOROVEANU



BIROCRATUL: Merge...

Desen de CIK DAMADIAN



EUGEN FRUNZĂ

Unui „vitezist” pe motocicletă

Rumen, zgomotos, de zor  
Ai fișnit în zarea largă;  
Și spre seară, incolor,  
Te-ai întors, tăcut, pe... targă.

Unui carierist

Proverbul cu doi iepuri dintr-odată  
L-ai învățat cîndva pe semne cu  
De-atunci alergi, ca om dintr-o  
Nu după doi, ci după... trei.

Unui palavragiu

Sărmană gura ta limbută  
Într-una toacă.  
Probabil mîntea n-o ajută  
Ca să și... tacă.

Unui meseriaș nepriceput

Ca să-mi repari nu-ți dau nimic —  
M-am săturat să-ți fiu client,  
Poșed și eu destul talent

Să stric!

Unui derbedeu aflat la  
„vînătoare” în Capitală

Te văd la braț cu alta, iată...  
Desigur iarăși te topești  
După poșeta ei de față  
Cu... buletin de București...

# INTĂR- ZIATUL

Luat ca tip ori ca simbol  
El și la „postul de control”  
Și la gazeta de perete,  
În cărți, reviste și gazete  
A fost în fel și chipuri dat  
Cînd înșepat, cînd urzicat,  
Luat în răs păr, tăiat ca-n brici,  
Impuns de ghimpi și de arici  
Rezistă cu-ncăpăținare,  
Dispare-un timp și iar apare.  
Consider deci — și sînt în temă —  
Că-ntirziera-i o problemă  
Deși mi-ajunse la ureche:  
„Tratezi o temă foarte veche,  
Te ții de chestiuni minore...”  
O fi, dar mii și mii de ore  
Se pierd din pricină că el  
Rămas metehnei lui fidel  
Vine-n uzină cum toți știu  
Cu-n ceas sau două mai tîrziu.  
Și dacă orele le-aduni  
Am calculat că-n șapte luni  
În timpul care astfel s-a scurs  
S-ar face o combină-n plus...  
Lui i s-a spus destul de des,  
A ascultat... dar n-a-nșeles  
Căci vorba aspră sau cu haz  
Nu-i penetrează prin obraz.  
Poți să-l lovești oricît de tare  
Pe el la inimă nu-l doare...  
Cînd primul vine să ia primă  
Și bucuria și-o exprimă  
Frecîndu-și palmele rîzînd  
E căutat în stat la rînd  
Dar pînă la sfîrșit n-apare:  
„Mai treceți luna viitoare”.

FLORIAN SAIOC

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU



— Dacă nu vă supărați! Nu știți  
cumva în ce direcție este Pămîntul?



— Nu vă supărați, nu este și pentru  
mine un loc acolo, pînă trece ploaia????

Desen de ADRIAN ANDRONIC

## BRÂNCUȘIADA

de BĂRBU BREZIANU

Frunzărind periodicele noastre din ultimii ani, frunzărindu-le în căutarea unor date privitoare la marele nostru sculptor Constantin Brâncuși, ne-am izbit, fără să vrem, de o serie de bizare și flagrante contradicțiuni, „sculptate” negru pe alb în diferite reviste și gazete.

Lațul inadvertențelor s-ar putea spune că pornește de la chiar greșita ortografiere a numelui: *Brîncuși*, în loc de *Brâncuși* — ceea ce contravine nu numai felului cum iscălea țărânul din Gorj, dar chiar dispozițiilor oficiale din „*Indreptarul ortografic, ortoepic și de punctuație*” al Academiei R.P.R., care prevede categoric și solemn că „numele de persoană românești se redau așa cum sînt scrise de purtătorii lor” (pag.63). De la această regulă nu fac excepție nici chiar cei mai mari sculptori...

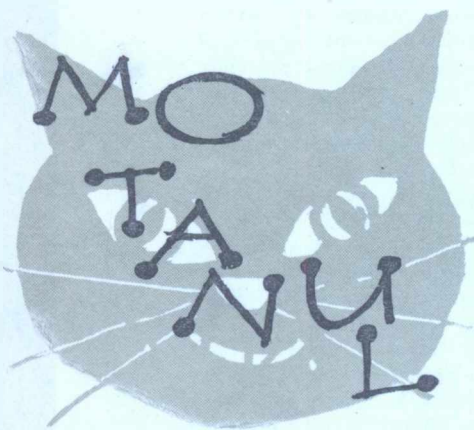
Mai grave ni se par însă alte gingașe inadvertențe ca, de pildă, aceea apărută cîndva în „*Luceafărul*”, unde „Cumînțenia pămîntului” era denumită „Muțenia pămîntului”. E drept, colaborarea autorului cu a sculptorului nu a scăzut cu nimic valoarea lucrării lui Brâncuși, dar oricît era un act de „cumînțenie” să nu-i spună „muțenie”.

Într-o altă revistă de largă răspîndire, „*Flacăra*”, am putut citi despre „Coloana fără de sfîrșit” de la Tg. Jiu că ar fi „cioplită din ... lemn”!! Sau, în „*Informația Bucureștiiului*” — că „Masa tăcerii” ar fi opera unui anume „Ion Brîncuș” (sic). E de mirare că un anume gazetar categorisește cu un asemenea epitet pe un anume celebru Brâncuși!

Dar mai mult, pe verso-ul unei fotografii din mapa *Brâncuși*, apărută în editura „Meridiane”, găsim indicația eronată că faimoasa Coloană de fontă metalizată, înaltă de aproape 30 de metri, ar fi fost făurită... „din piatră”, ceea ce, de astă dată, ne-a lăsat... împietriți. E drept că în ultimele decenii, chimia a realizat progrese uluitoare, toțiși transformarea metalului în piatră n-a fost obținută încă. Poate acum, la sugestia editurii.

O mai regretabilă confuzie am întîlnit recent în „*Tribuna*” din Cluj, care dă o falsă paternitate grupului statuar reprezentînd o familie, opera sculptorului Ion Vlad, atribuind-o lui Constantin Brâncuși! Or, după cîte știm, Brâncuși era un om liniștit! Nu se băga în sînul altor familii. Mai cu seamă în aceea a lui Ion Vlad.

Ar fi fost mai bine ca operele lui Brâncuși și mai ales celebra lui „Coloană” să nu prilejuiască această coloană în „*Urzica*”. Pentru aceasta însă, ar fi fost necesar ca grupul de autori al acestor confuzii (grup nestatuar) să fie mai pătruns de „cumînțenia” cuvîntului.



Au venit la leu grămadă  
Mulți supuși și i s-au plîns  
Cum că șoarecii le pradă  
Hrana toată ce și-au strîns.

Un motan primind poruncă  
Să-i distrugă-a replicat:  
Pentru o atare muncă  
Nu-s eu cel mai indicat.

Șoarecele — pentru mine —  
E un rar eveniment;  
Neamul bufniței, știu bine,  
Este mult mai competent.

Rostul meu, de multă vreme,  
Este altul: ca să stau  
Și să torc din lene gheme  
Deci răspunderea nu „Miau”...

Cînd văzu el, împăratul,  
Cum că de nădejde nu-i,  
Bufniței i-a dat mandatul  
De-a-mplini porunca lui.

Bufnița, cu tot elanul,  
La prins șoarecii s-a pornit  
Și a nimicit dușmanul  
După cum s-a poruncit.

Dar cînd treaba fuse gata,  
Hop! motanul la-mpărat  
Pretinzînd să-și ia răsplată  
Pentru sfatul ce i-a dat.

După laba incasată  
Și-al sudalmelor potop  
Mai o lună încheiată  
A umblat motanul șchiop.

După întimplarea asta,  
L-a-ntrebat pe moș Arici:  
— De ce m-a lovit năpasta?  
Rogu-te să îmi explici.

— Fiindcă fuși de sarcini date;  
Asta e un rău sistem.  
— Nu mă tem de sarcini, frate;  
De răspundere mă tem.

FLORIN IORDĂCHESCU



1875  
1928

# George Ranetti

Prezența lui George Ranetti într-o antologie, oricât de sumară, a umorului nostru este tot atât de îndreptățită ca și antologia însăși. Lăsat în uitare, cu bună știință, de burghezia ale cărei instituții el nu le-a cruțat niciodată, „Prințul Ghiță” și-a dovedit din plin legătura cu masele largi de cititori cu ocazia volumului apărut în 1956, într-un tiraj la care nu s-ar fi gândit niciodată. Înstrănat cu o vervă greu de egalat, virtuos al rimei și al poantei, observator atent al vieții de fiecare zi, Ranetti și-a dăruit talentul demascării și persiflării societății burghezo-moșierești, ca un ucenic entuziasat al marelui său dascăl Caragiale, sub îndrumarea căruia a debutat.

Vreme de peste un sfert de veac a scris, săptămână de săptămână, sute și sute de poezii, articole, pamflete, parodii etc., în special în revista „Furnica”, pe care a înființat-o și a condus-o până la moarte. O asemenea producție prodigioasă nu poate fi, desigur, de valoare egală. Dar ceea ce s-a salvat de prea marea lui ușurință de versificare, de concesiile făcute gusturilor mai ieftine, sau de unele concepții tipic mic-burgheze, poate forma un tablou viu și interesant al epocii în care și-a desfășurat activitatea.

Deși apreciat de critici ca G. Ibrăileanu, el nu s-a îngrijit să-și

adune într-un volum reprezentativ versurile sau proza. Considerând că o bună parte din umorul lui Ranetti își păstrează și astăzi prospețimea, mi-am asumat bucuros sarcina de a-i scoate la lumină scâpăratoarea ironie. Dacă volumul din 1956 poate fi considerat ca un prim pas în această reconsiderare, astăzi se poate trece la o editare și mai solid fundată, din punct de vedere al istoriei literare, pe care o și pregătim. Versurile pe care le publicăm mai jos fac parte dintre cele care n-au mai apărut niciodată în volume, fiind alese din noianul celor răspindite prin reviste de cel care se numea singur „măturătorul de gunoaie”, spiritualul și ușor melancolicul Kiriac Napadarjan.

## ROMANȚĂ

Grădina mea e azi o feerie...  
Garoafele, narcizi, trandafirii,  
Stîrnesc cu toți ispitele iubirii  
Și spre nădejdi robuste îi îmbie.

De ce-mi par totuși brazdele —  
paragini,  
Și silă-mi fac chiar rozele-nflorite  
Și las să curgă lacrimi otrăvite  
Pe-o floare veștedă-ntre două pagini?

E umbra unei flori decolorate  
Și care nici parfum acum nu are...  
De ce ea însă mai frumoasă-mi pare  
Și o prefer grădinii fermecate?

1908

## JONGLERII DE RIME

Pe Mihai Viteazu, pe jos sau călare,  
Neamul nostru-i mîndru cu-așa domn  
că-l are.

Un tur el făcut-a în Ardeal (un  
tur, da!)

Triumfal dar tragic încheiat la Turda  
Ce să zicem însă de preinși boieri,  
Care azi ca porcii, deși-au fost boi  
ieri,

Zic: — Eu cașcavalul iau, să iei tu  
urda!

Ceartă ce averea fărăi sărăcește.  
Și pe cînd afară timpul se răcește,  
Suferă poporul groaznic de ger.

Truda

Lui Sfîntul Sisoe, ori Sfînta  
Gertruda,

Or s-o răsplătească poate cîndva-n  
cer.

Pe pămînt el însă n-are-un lemn de  
cer,

De la primărie în van toți îl cer.  
Numai cînd primarul își dă bon a  
parte

Poți spera că capeți. Altfel,  
Bonaparte

Poți să fii, și totuși n-ai un lemn în  
sobă.

Dreptatea e-n lege. Dar legea zic s-o bă-  
găm în raftul unui arhaic muzău  
Nu mai e dreptate astăzi, Muză, zău!

## CONCLUZIA CONDAMNĂRII MESERIAȘILOR

V-au condamnat, meseriași,  
Spunînd că sînteți rele poame.  
Ah, hoților de păgubași,  
De ce v-ați plîns că vă e foame?

Ați dat cu pietre, și v-au dus  
Pe banca hoților sîniștri.  
Pe alții, cînd au dat, i-au pus  
Să stea pe banca de miniștri.

Cînd veți ieși din Văcărești,  
Nenorociși, bolnavi, în zdrențe,  
Să profitați — incumințiți —  
De-aceste triste experiențe.

Rîndea, mistrie, calapod,  
Nu mai fac azi două parale,  
Ci doar ciomagul cel cu nod  
Al luptelor electorale.

Procesul de la tribunal  
Învățămint deci să vă fie:  
Cu munca azi crăpi în spital,  
Sau putrezești în pușcărie.

(1902)

## EPIGRAMĂ

Ics e pungaș de buzunare,  
Crescut prin penitenciare,  
Dar dacă-ar fi din cer să-i pice  
Vreo cincizeci mii de lei venit,  
Contemporanii toți ar zice:

— Ce om de treabă și cinstit!

(1905)



Desen de FRED GHENĂDESCU



Unele întreprinderi textile produc în cantități mult prea mari un imprimeu cu monede antice, tinzînd în felul acesta la o uniformizare vestimentară

— Pardon, stimabile! Dumneaei e nevastămea. Vitrina cu monede e ceva mai la stînga.

Desen de AL. CLENCIU

NICOLAE TĂUTU

## Pledoaria lui

# OTHELLO

Piesa „Othello“ a fost interzisă  
în S.U.A. (Ziarele)

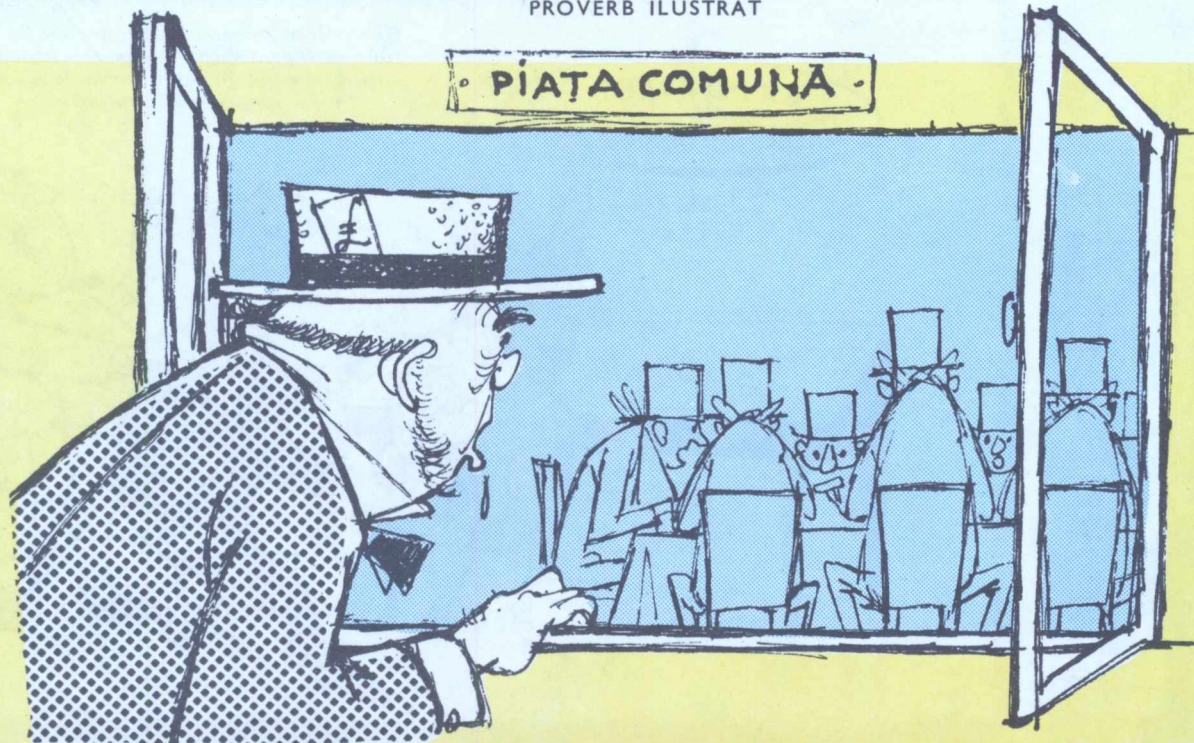
*Imi port de-atita vreme pe scene noi destinul  
Și multe generații mi-au consolat suspinul,  
L-au acuzat pe Iago și mi-au iertat păcatul  
De-a-mi adora soția mai mult ca nimeni altul,  
Unindu-mă în moarte cu dînsa pe vecie.  
Shakespeare a scris cu geniu eterna-i tragedie.  
Pe viața-mi dureroasă de-atitea ori cortina  
S-a prăbușit în lacrimi ca-n singe ghilotina  
Și cînd simțeam în sală un strop de compasiune  
Mi-era unica rază în oarba-mi pasiune  
Știînd că Desdemona mă iartă-n orice seară  
De vina-mi fără vină la fel ca-nțitia oară...  
Dar, iată, mi se fură și-această ispășire,  
Planînd o nouă crimă pe trista mea iubire.  
M-acuză Ku-Klux-Klan-ul că mi-am ales soție  
Pe alba Desdemona și-ar vrea să mă sfișie,  
Să-mi schingiuiască trupul, să-l spînzure prin parcuri,  
Să-mi ardă fruntea neagră ce-a pățimit de veacuri...  
Bun aș fi fost, desigur, s-alerg pe stadioane,  
Să mă snopesc pe ringuri sau în batalioane  
De oameni de culoare; să sînger în Coreea  
Ca Wall-Street-ul să-și scrie pe cekuri „epopeea“  
În timp ce eu de bestii sînt alungat afară  
Cu sute de blesteme și vorbe de ocară,  
Cînd reîntors acasă și flămînzînd prin ganguri  
Sînt așteptat de spectrul alților negre ștreanguri...*

*... O, bunul meu părinte, Shakespeare, mă-nțelege.  
N-a bănuît, pe semne, a lor nedemnă lege  
Că nu mi-ar fi dat viață din larga-i fantezie  
Știînd că mîi de Iago prin secolii or să vie  
Cu glugă și cu togă de moarte și de pară  
Să mă ucidă astăzi pentru a doua oară.*



PROVERB ILUSTRAT

PIAȚA COMUNĂ



Desen de EUGEN TARU

„Bucățele de la masa altuia sînt mai gustoase”



## Fel de

### „Ștrengarul“ de la volan

În afară de omoruri, sinucideri și violuri, ziarele newyorkeze au relatat pentru amatorii de senzații și știrea că un oarecare Gareth Martinis, suindu-se la volan, a călcat mortal cinci pietoni. Sigur că ar fi fost mai palpitant dacă i-ar fi otrăvit cu stricnină, dar pentru că oricum oamenii au murit, ziarele și-au făcut datoria și au relatat cazul. Pe urmă, după ce a scăpat din mîna polițiștilor, pe urmă pe mîna judecătorilor, pe urmă pe mîna nevestei-si, pentru că judecătorii i-au dat drumul și l-au... achitat. De ce? Asta nu se știe. Nu vrea să ne spună nimeni. Nici măcar tatăl tînărului Martinis, care este de meserie... judecător.

Martinis are din nou dreptul de a sta la volan. Păzea pietoni, și dați fuga la societatea de asigurare, cît mai e vreme...!

### Box zoologic

O mare întîlnire de box a avut loc vara aceasta la Rantal (S.U.A), unde aviatorul Bernard Gagne a disputat un meci unic cu un... cimpanzeu. Meciul a început spectaculos, dar s-a terminat nereglementar, deoarece cimpanzeul n-a înțeles caracterul sportiv al jocului, s-a repezit la adversar și... l-a mușcat de obraz. De atunci, aviatorul Gagne a renunțat să mai facă box cu cimpanzei. Cică sînt neobrăzați.

### Paradisul sinucigașilor

De la o vreme, sinucigașii americani au de ce să invidieze pe sinucigașii francezi: aceștia din urmă și-au înjghebat un paradis al lor.

Paradisul este cunoscut sub numele de turnul Eiffel, de pe care s-au aruncat pînă în prezent 325 sinucigași, făcîndu-se zob. Nici unul n-a scăpat cu viață. Cu asemenea faimă, merita să-i pună sus o reclamă, cam așa: „Stimați sinucigași, folosiți cu încredere serviciile turnului Eiffel, care vă stă la dispoziție la orice oră din zi sau noapte. Funcționează prin auto-servire”.

Deocamdată ziarele umplu coloanele minunîndu-se de ce atîția cetățeni preferă turnul Eiffel. Ei nu se minunează deloc de ce atîția cetățeni preferă să moară...

### Fumătorul Grivei

În toată chestia asta, missis Margaret Sulter n-are nici un merit. Tot meritul este al lui „Brandy“ simpaticul ei patruped canin, care a învățat să fumeze la fel de bine ca stăpîna lui. Ziarele arată că Brandy fumează zilnic un pachet de țigări cu filtru. Ziarele relatează însă că Brandy n-a învățat să pună chiștocurile în scrumieră și le aruncă pe jos. Și de ce să nu le arunce? Face o faptă bună: în urma lui, sînt oameni care le ridică...

### Fițuica cu tranzistori

Această originală invenție aparține unui elev al liceului din Lamego (Portugalia), care și-a construit un mic radio-receptor pentru teze. Cu receptorul ascuns sub haină, el aude tot ce-i dictează de acasă frățiorul mai mare. Cu noua invenție școlarul trece repede clasa. Ce o să iasă din el mai departe, nu se știe. Dar trebuie să iasă cel puțin un inginer-șef de gangsteri, dacă nu chiar comisar în poliția lui Salazar. Promite...





# l, toate la fel

or  
 Iată cum înfățișează ziarul „Dra-  
 au Rouge“ scorul unui meci de  
 bal care s-a desfășurat mai de  
 ult la Neapole: un mort și 57 ră-  
 ți. Ceilalți au scăpat teferi.  
 ... firește, pînă la meciul următor.

urtea leului  
 Un ziarist belgian relatea deunăzi  
 în orice societate mixtă anglo-  
 nanceză cel puțin un sfert din bene-  
 ciu revine englezilor și cel puțin  
 a sfert revine francezilor.  
 Și restul? Probabil că restul re-  
 ne... americanilor!

### ntre fals și autentic

Ziarele relatează că în Grecia  
 a fost semnalate în circulație banc-  
 note falsificate, care nu au nici o  
 valoare.

... spre deosebire de celelalte banc-  
 note, nefalsificate, care nici ele  
 nu au o valoare prea mare!..

### Precizare

Colonialiștii susțin că băștinași-  
 lor din Guyana Britanică nu le-ar  
 place țara lor.

Nu le place că-i Guyana? Mai  
 curînd nu le place că-i Britanică!

\* \* \*

Economiștii burghezi au lansat  
 teoria după care printre șomerii  
 declarați s-ar găsi mulți „șomeri  
 de bună voie“, adică oameni care  
 nu mai vor să lucreze din proprie  
 inițiativă.

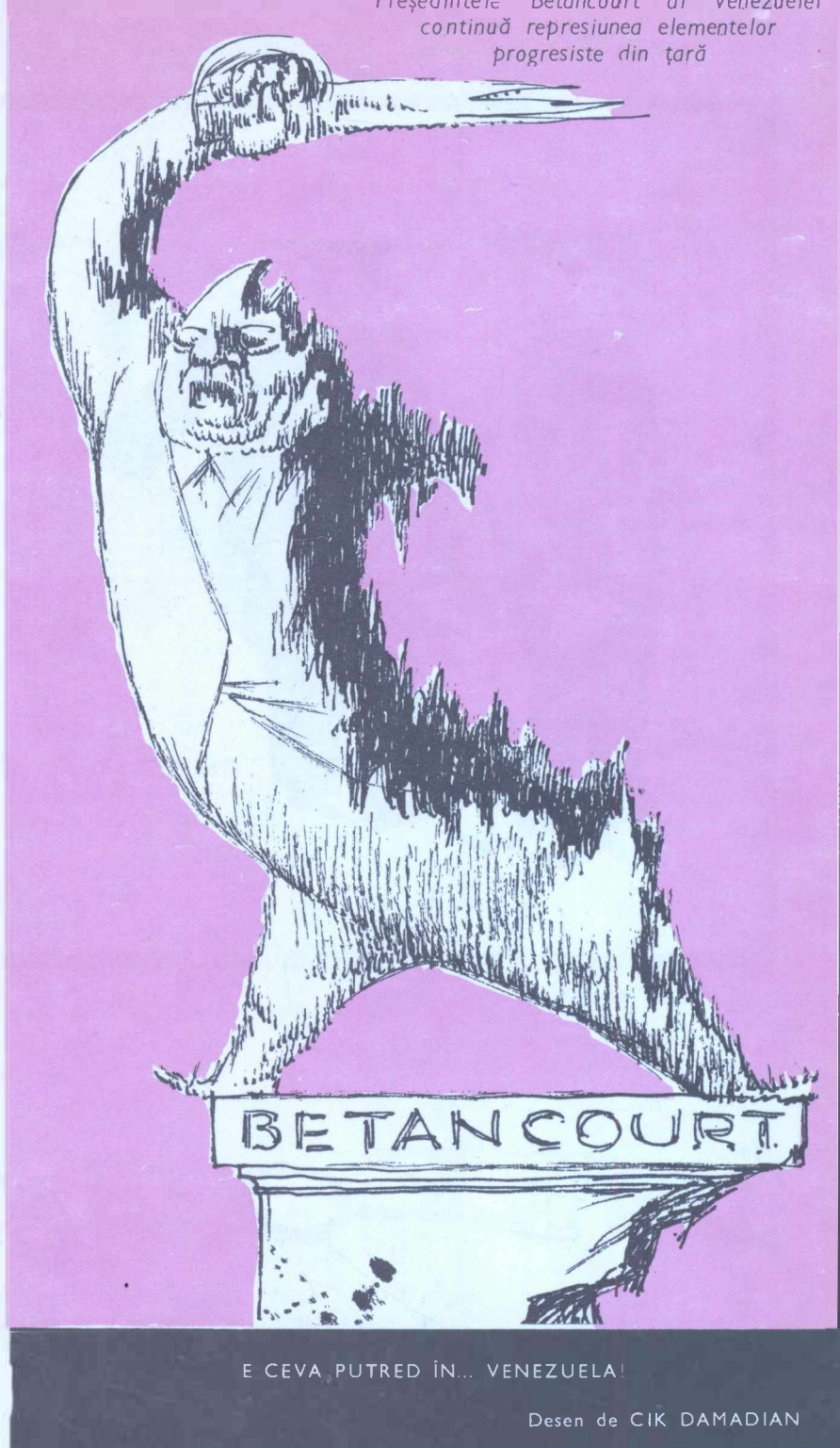
... poate, din propria inițiativă  
 a... patronului!

V.P.



## „VEGINĂ, DRAGĂ VEGINĂI“ — LA PARIS

În apartamentul ei din Blocul Ralée-Villiot (Paris), locatara  
 lile strînge în fiecare zi mina vecinei sale, locatara Dupont.  
 am se vede și din fotografie, peretele apartamentului ei are o  
 pătură adîncă. Dar problema locuințelor în capitala Franței are  
 breșăși mai adîncă...



E CEVA PUTRED ÎN... VENEZUELA!

Desen de CIK DAMADIAN

# noapte nebună

SAU CUM REGELE TWISTULUI CU SUITA  
 SA AU FĂCUT PRAF TOT CE LE-A IEȘIT  
 ÎN CALE

În afară de o furtună și două ploii toren-  
 țiale, în vara aceasta s-a mai abătut asupra  
 Parisului și Festivalul twistului. Au fost  
 invitați la acest cutremur organizat: act-  
 orul Johnny Halliday, zis regele twistului,  
 și toți acei tineri care, „cînd aud ritm simt  
 nevoia să urle“.

Cînd a sunat solemn deschiderea la orele  
 18 fix în piața Națiunii din Paris, toți  
 ciți simțeau nevoia să urle, s-au năpustit  
 într-acolo. Odată ajunși însă n-au mai sim-  
 țit nevoia să urle. Au simțit nevoia să

spargă. Cu pași de twist au înaintat spre  
 vitrine. Ritmul le-a transformat rapid în  
 cioburi.

Cu aceasta, festivalul s-a declarat deschis,  
 iar cei care au simțit nevoia să urle — în  
 majoritate tineri între 17-18 ani — s-au  
 aruncat în viltoarea dansului. Viltoarea a  
 luat pe neașteptate direcția verticală, tri-  
 mițînd pe apucații ritmului spre copaci.  
 Reporterul ziarului „Libération“ relatează  
 că, în scurt timp, oamenii care au simțit  
 nevoia să urle s-au cățărat în copaci și  
 dansau acolo. Cînd s-au epuizat copacii  
 disponibili, au început să se cațere pe  
 stîlpii de felinar.

Dar parcă mulți stîlpi de felinar poți să  
 găsești într-o piață, neamenajată pentru  
 ritm? Cu viteza twistului, s-au terminat și  
 stîlpii. În fața celor care auzeau ritm apăru  
 acum singura soluție: balcoanele primului  
 etaj. A început escaladarea. Tot ziarul  
 „Libération“ relatează că oamenii care de  
 obicei simt nevoia să urle, de rîndul acesta  
 au simțit nevoia să scoată ferestrele din țîșini  
 și să le arunce jos, făcîndu-le praf. Alții dan-  
 sau ritmul pe cornișele balcoanelor. Alți  
 entuziaști au demontat firma cu neon a ca-

fenelei „Terminus“, simțînd nevoia să dan-  
 seze pe ea. Entuziasmul era general, iar  
 construcțiile în primejdie.

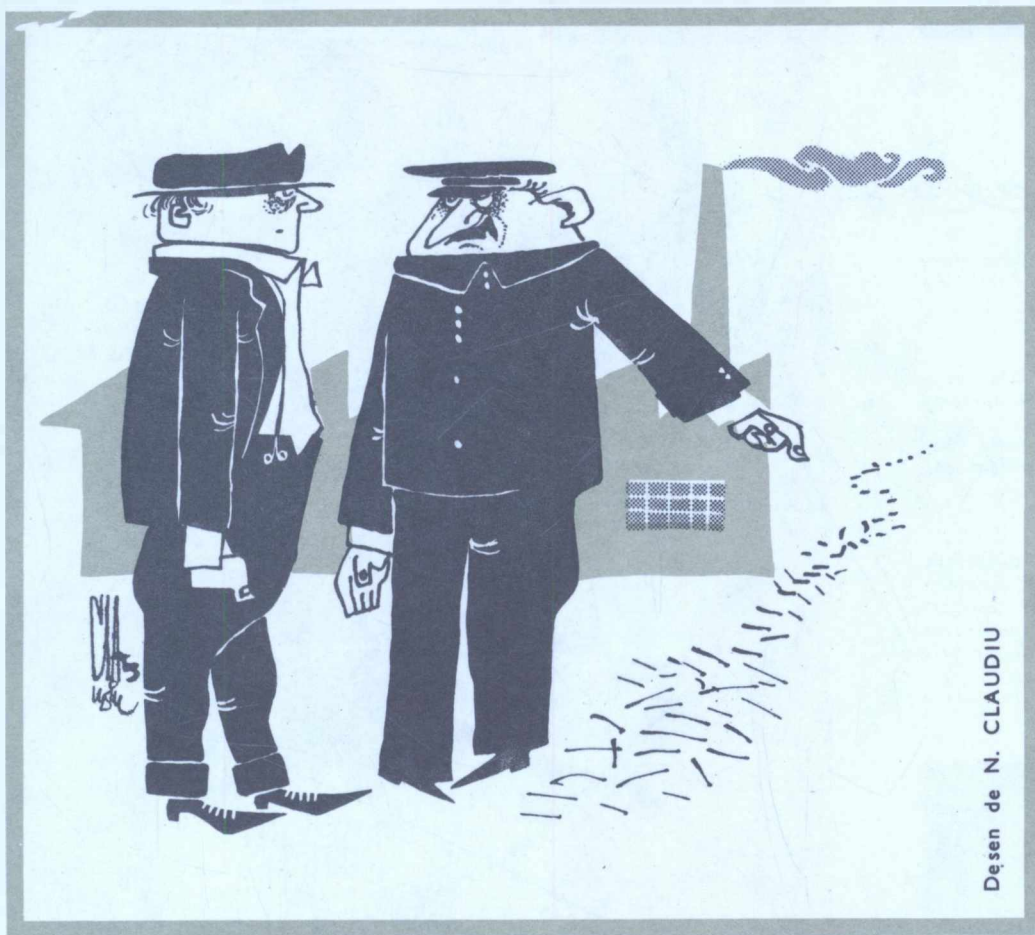
Primejdia pentru construcții însă a trecut  
 și a venit la rînd primejdia pentru automo-  
 bile, care au fost răsturnate cu roțile în sus.  
 Călare pe roți, ritmul a continuat mai  
 îndrăcit...

Între timp, entuziasmul creștea amețitor.  
 Dacă entuziasmele s-ar măsura ca și cutremu-  
 rele, acesta ar fi sigur un entuziasm de  
 gradul nouă. La gradul zece, nu rămîne  
 piatră peste piatră...

La spartul chefului a sosit și salvarea  
 ridicînd persoanele rănite, imbolnăvite sau  
 violate. Ceilalți s-au risipit fericiți și bine  
 dispuși prin tot orașul. Ritmul a amuțit,  
 festivalul a luat sfîrșit și viața a reintrat  
 în normal.

Dimineața, cînd locatarii au ieșit din  
 case și au văzut ce-i în stradă, le-a venit  
 să... urle!

VICTOR PIȚIGOI



Desen de N. CLAUDIU

— Cum ajungeți la sudorii?... Simplu! Țineți pe urma electrozilor!

# NEDUMERIRE

*Am scris, maestre, versuri cu loptanul':  
Catrene, ode, innuri, elegii  
Pasteluri ca Vasile-Alexandri  
Și chiar sonete ca Mihai Codreanu...*

*Mai am și treisprezece rapsodii  
În stilul sprinten al lui Topîrceanu,  
Mi s-a umplut cu stihuri geamantanu'  
De când compun în fiecare zi.*

*Mi-ai spus că tot ce-am scris nu e valabil  
Și că voi fi mereu nepublicabil  
Atîta timp cît nu sînt personal!*

*Eu totuși am rămas nedumerit!  
Te rog să-mi spui pe cine să imit  
Ca să devin poet original?*

# ÎNTR-O GARĂ MICĂ

Așteptam demult într-o gară mică, care avea o sală de așteptare mică, unde nu aștepta nimeni pentru că toți așteptau pe peron, discutînd cite-n lună și în soare despre tot ce pot vorbi oamenii care nu se cunosc, dar simt nevoia să-și spună unul altuia ceea ce niciodată nu interesează pe nimeni, dar se vorbește totdeauna cu pasiune în tren, pe peron și în sala de așteptare.

Nu intram în această categorie. Stam în spatele gării cu ochii țintă la un fel de clădire mare de cărămidă, zidită cu uși mari, ca de catedrală, cu ferestre înguste ca de mănăstire și încă neterminată. Lîngă mine, un om pesemne de prin partea locului căsca gura cam tot într-acolo. Și-mi veni deodată să-l întreb:

— Ce clădire e?  
— Viitorul nostru grajd pentru cornute. Îți place?  
— Nu-i rău. L-au durat frumos.  
— Or s-o ducă bine cornutele acolo. Nu ți se pare?  
Am hotărît să deviez subiectul conversației. Zic:  
— O să fie gata curînd grajdul?  
— Cît p-aci să fi fost gata luna trecută, că lucrarea a intrat în

etapa finală. Dar între timp au apărut pepenii.

— În grajd?  
— Nu, frate. La pepenărie. Acolo, constructorii noștri au o altă mică lucrare aproape pe sfîrșite. Și nu era păcat pentru ei să stea toată ziua cu nasu-n gară, cînd pot să stea toată ziua cu nasu-n pepeni?

— Mde...  
— Trenurile vin și pleacă tot anul, pe cînd pepenii o dată pe an. Mi s-a făcut deodată lumină-n cap. Mă deșteptasem.

— Înțeleg zic — au lăsat baltă grajdul tocmai în etapa finală.  
— Cine zice că l-au lăsat baltă? Au întrerupt numai lucrările.

— Înțeleg. În fond pepenii nu țin mult...

— Da, dar între timp încep strugurii. Uite că și la vie era ceva de terminat. Strugurii conțin vitamine.

— Asta așa e.  
— Asta așa a fost. Acum strugurii nu mai conțin toate vitaminele. O parte le conțin consumatorii.

Simțeam cum devin din ce în ce mai deștept și cum deduc urmarea. Zic:

— Asta nu poate să dureze mult.  
— Crezi?

— Sigur — zic. Cum să dureze mult la struguri, cînd între timp a apărut și mustul. Ce, la mustărie n-aveți o construcție de terminat?  
— Ai ghicit. Dar nu durează mult.

— Nu — zic — pină fermentează.

— Fermentează construcția?  
— Nu, frate. Mustul. Nu-i așa că după aceea s-au mutat cu toți de la must la vin?

— De unde știi? zice. Ești de pe aici?

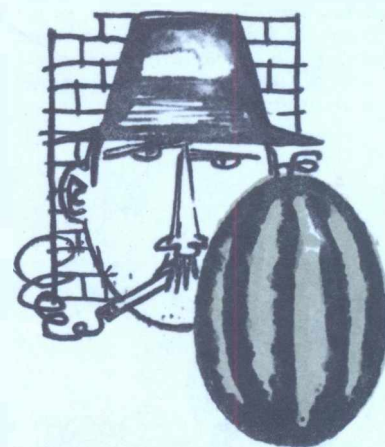
— Nu, sînt din altă parte, dar și la noi după must vine la rînd tot vinul. Numai că la noi grajdul a venit la rînd mult mai devreme și acu-i gata.

— Omul meu nu mai avea chef de vorbă și nu răspunde. În schimb, eu prinsesem un chef nebun. Zic:

— Acuma stau toți la vinărie pentru că la vinărie e vinul, iar la gară ce-i? Nu-i decît niște apă pe stînga și niște „WC bărbați” pe dreapta. Atîta tot.

Și iarăși nu-mi putui stăpîni deșteptăciunea. Zic:

— Dar se gîndește cineva că aici mai sînt cornutele, care...



— Ei lasă că mai e vreme — zice el. — Au venit pepenii, au venit strugurii, a venit mustul, a venit vinul și gata, s-a terminat. Acuma nu mai vine nimic.

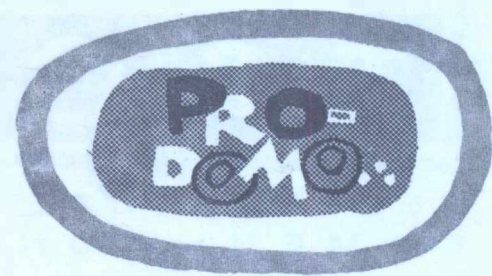
— Oho! — zic — Acuma vine bruma. Și atuncia ce or să facă?  
— Constructorii?  
— Nu, șefule, cornutele.

Între timp a sosit acceleratul, și am sărit în vagon. În timp ce trenul se pusese în mișcare omul meu alerga după vagon strigînd:

— Ești, constructor, te-am ghicit!  
— După ce?  
— M-ai lăsat la mijloc ca și ei! Dumneata cu discuția, ei cu grajdul!

VICTOR PIȚIGOI

# Ticuleț



— SCENARIU ÎN DOUĂ SECVENȚE ȘI O... CONSECVENȚĂ —

— Școală puîșor, școală Ticuleț, că am nevoie de tine.

— Nu mă scol, mămico! Încă n-am dormit destul.

— Ai dormit, puîșor, dacă-ți spune mă-mica.

— Trebuie să dorm de doi lei...

— Lasă puîșor că ai dormit tu de patru lei...

— Atunci... să vie tanti. Vreau să vie tanti!

— De ce să vie tanti, Ticuleț?

— Pentru că tanti mi-a spus aseară că dacă mă culc și o las să joace în liniște remi îmi dă doi lei. Dacă am dormit de patru lei, să-mi dea și restul de doi lei...

— Am să-i spun că-ți este datoare doi lei, dar acum școală-te. A telefonat tăticu că pleacă pe teren, așa că o să vie să-și ia gustarea. Hai Puîșor, te scoli?

— Cît îmi dai să mă scol?

— Îți dau doi lei: unul pentru tine și cu celălalt cumperi chifle.

— De ce, tăticu mănîncă numai chifle? Cumpără și altceva ca să-mi rămîie și mie mai mult.

— Uite, ține încă doi lei ca să-i cumperi lui tanti antinevralgic și o să-ți dea și ea ceva.

— Lasă că o știu eu pe tanti! O să-mi spună să-mi opresc și eu două antinevralgice. Întîi să-și plătească datoria. Are să-mi dea doi lei.

— Vai Ticuleț, te-ai făcut un pretențios fără pereche.

— Da'ce, mai am doi ani ca să mă duceti cu 25 de bani? Am opt ani!

— Haide puîșor, fugi de cumpără chiflele și apoi să-ți faci lecțiile. A spus nenea Tase că dacă-ți faci lecțiile, să-ți dau un leu.

— Nu vreau! Azi am zoologia: lei, tigri, jaguari... pentru un leu al lui nenea Tase să intru în junglă și să mă mănînce lei?

— Lasă că nu te mănîncă. Mai mult îl mănînci tu pe ei. Cu lei îi ai mîncat toată vara înghețată.

— Pentru că sint dezghețat... așa spunea tăticu.

— Sărut-mîna, tanti... bună dimineța Ticuleț.

— Uite că a venit și Bimbișor. O să vă duceți împreună să cumpărați ce am nevoie și cînd veniți înapoi vă dau cîte o ceașcă cu cacao.

— N-ați putea — cum spune tata — să ne dați „hrana în bani“?

— N-o să vă convie, pentru că o ceașcă cu cacao îmi revine la 50 de bani.

— Și frișcă nu puneți la cacao?

— Haideți copii, grăbiți-vă, că acum pică tăticu de pe teren.

— Mămico, lui Bimbișor i-a dat mama lui 2 lei ca să-i aducă mașina de tocat carne de la madam Popescu și mie mata mi-ai dat numai 50 bani ca să-ți aduc rișnița de la tanti Irina.

— Vai Ticuleț, compari tu o mașină de tocat carne cu o rișniță?

— Păi de ce nu împrumuți și mata mașina de spălat rufe, că sîntem doi asociați... acum lucrez și cu Bimbișor.

— Uite-o și pe tanti Aglaia! Vai Aglăițo, i-ai rămas datoare lui Ticuleț doi lei. I-ai dat aseară doi lei ca să se culce și el a dormit cît patru.

— Nu eît patru, mămico... ci de patru. De patru lei.

— Lasă puîșor, ți-i dau altădată. Diseară joc și am nevoie de banii ăștia.

— Da'ce, tanti, mata joci remi pe banii mei? Nu vreau să știu... mie să-mi plătești datoria. Mata să-ți iei antinevralgice și să mă doară capul pe mine, pentru datoriile matala?

— Vai Ticuleț, așa vorbești cu scumpa ta tanti?

— Dacă e scumpă, de ce se scumpește tocmai la mine?

— I-ați învățat voi urît, pentru că îi dați bani pentru fiecare mișcare.

— Tu spui asta, Aglaio? Tu care îl umpli de bani?

— Pardon! Eu îi dau eu socoteală... și de multe ori îl plătesc în natură. Cînd mi-a adus sticlucă cu frecție, i-am lăsat și lui pușin, pe fundul sticlei, așa că te rog să nu-mi dai tu mie frecție... pardon... lecție...

SECVENȚA A DOUA

Discuția fiind foarte aprinsă și aragazul — aprins și el — a prins și flacăra să dea pe de lături și să se întindă pe măsușă...

— Vai puîșor, fugi după nenea mecanicul!

— Nu mă duc degeaba. Vouă cum o să vă plătească ADAS?

— Fugi Ticuleț, că s-aprinde bucătăria...

...Nu s-a aprins bucătăria. A ars numai fața de masă.

Cînd a venit tăticu i-a...ars și el o bătaie lui Ticuleț de l-a...stins.

Ticuleț a plîns cu lacrimi mari și apoi a tăcut pentru o sumă mică...

Seismograful educației familiale n-a înregistrat nici o catastrofă, așa că metoda educației cu remunerație promptă continuă în casa vecinului meu Costache, pe fondul muzical al cupletului... cu plată, al cărui refren este:

Pentru ori și care bai

Eu, atîta știu:

să-mi dai!

S.M. RUSU

*De-aș fi trăit pe vremea dumitale  
Cînd înfierai venala burghezie —  
M-ai fi-nîtlînit, maestre Caragiale,  
Rîzînd în hohot, sus, la galerie.*

*Eram poate copilul de pe șanț  
Tocmît pe-ascuns de-o Ziță amoroasă  
Pentru-un covrig și-un rotogol de șfanț  
Să-i duc lui Rică bilețele-acasă.*

*Sau aș fi fost un șinc cu talpa goală  
Bătut pe înfundate la teighea  
Un fel de „ăla“ luat de procopseală  
În casa lui Jupin Înimă Rea.*

*M-ai fi recunoscut, poate, maestre,  
Și-n pricajitul ce-mpărțea jurnale  
Chemat de Ipingescu la ferestre  
Să-i vîndă „Patriotul Naționale“.*

*Băiat de prăvălie într-o gară,  
La o bodegă-n fum de mititei,  
Servînd îngulerata bere-amară  
Ca-n schița „C.F.R.“, volumul trei.*

*Sau poate-mpins de un resort poetic  
Aș fi venit la „Moștul“ c-o lucrare  
Zadarnic încercînd s-ascund un petic  
Decolorat și ros, la buzunare.*

*M-ai fi privit cu ochii blînzi și triști  
Prin cercul ochelarilor cu rame:  
— Să știi că bieții noștri umoriști  
Nu mor de rîs, poete, ci de foame!*

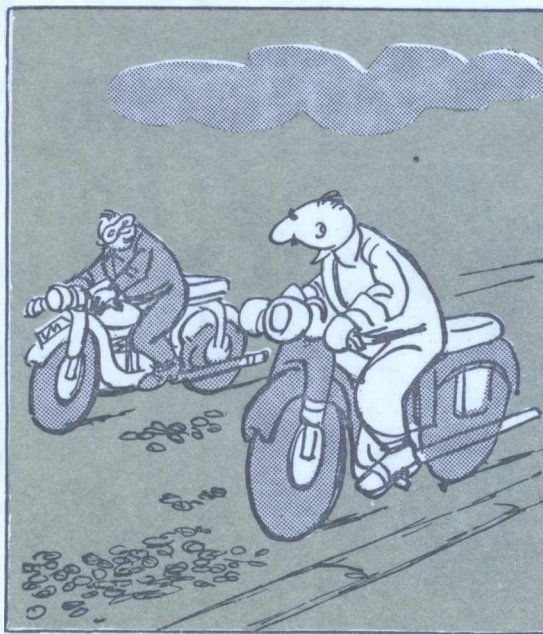
*Dar m-am născut în altă eră eu;  
O lume fără Cașavenci și „turmă“  
Și din trecutul monstruos și greu  
N-a mai rămas, maestre, nici o urmă.*

*Eu sint acum un Spiridon-student  
Ce te-nîtlînesc în zeci de manuale  
Și spectator cotidian prezent  
La Teatrul Național „Caragiale“.*

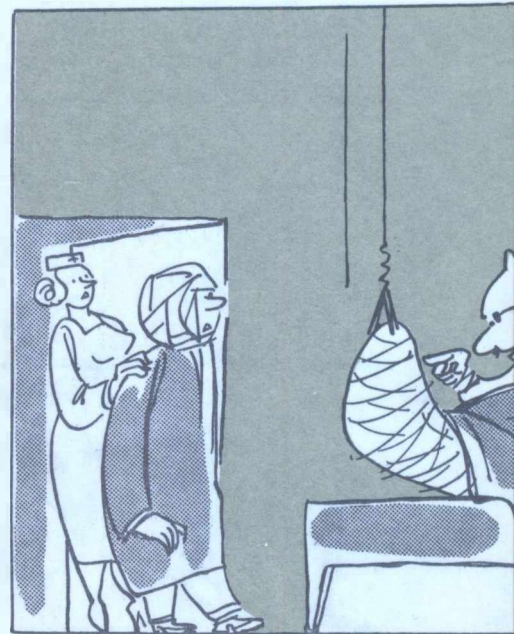
*Sint visul tău îmbrățișat de gînduri  
Cînd singurai pe-un colț de manuscris  
Cu fruntea aplecată peste rînduri...  
Sint omul pentru care-ai plîns și-ai scris...*

*Și dacă rid în stanțele-mi fertile  
Și-mbrac în ritmuri vesele orașul  
E pentru că-mi zîmbești cu drag în file  
Și-mi dai și jar ca să-mi hrănesc Pegasul.*

RODICA T. FLOREA



— Te fac o întrecere?...



—... Ha-ha! Vezi? Am sosit primul!!!

# TABLOURI

## NECUNOSCUTE DESPRE OAMENI CUNOSCUȚI

Friederich cel Mare, împăratul Prusiei, a acordat odată unui ofițer o medalie. Ofițerul a apărut înaintea împăratului și a ezitat să primească medalia, spunând: — Majestate, pot primi medalia numai dacă o merit pe cimpul de bătălie.

Friederich a răspuns mînios: — Nu fi nebun și primește-o căci pentru dumneata singur nu pot să fac război!

★

Mark Twain, marele umorist american, fiind odată într-o societate unde se discuta despre despărțirea soților, auzi pe o doamnă spunînd:

— Dacă bărbații ar fi mai inteligenți, n-ar avea loc atîtea divorțuri.

— Dar nici prea multe căsătorii! — răspuse imediat Mark Twain.

★

Honoré de Balzac a spus odată: — Cînd femeile ne iubesc ne iartă totul, chiar și crimele. Dar cînd nu ne mai iubesc, nu ne iartă nimic, nici chiar virtuțile.

★

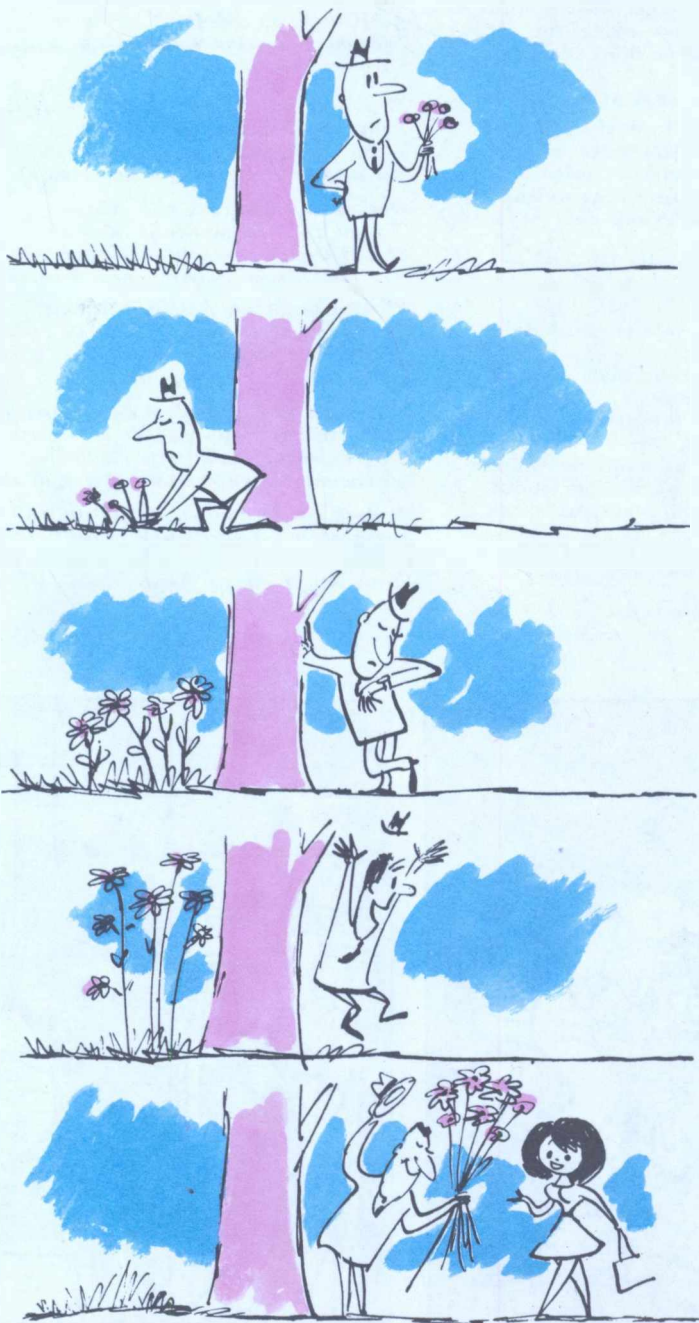
Ignacy Paderewski, virtuosul pianist polonez, a spus odată într-un cerc amical:

— Cincisprezece ani mi-au trebuit pentru ca în sfîrșit să mă conving că nu am nici un dram de talent muzical.

— Și ce-ați făcut, cînd v-ați convins de asta?

— N-am mai putut face nimic, căci atunci eram de mult celebru — a răspuns Paderewski.

Culese de N. VRÎNCEANU



FĂRĂ CUVINTE

Desen de NELL COBAR



— Aaaa...! Nu ești d-ta ăla care mi-ai dat brînci în apă astă-vară, la Mamaia?!... — Aaaa...! Nu ești d-ta ăla care mi-ai dat brînci în apă astă-vară, la Mamaia?!...

Desen de DUMITRESCU POMPILIU

*Ecce homo*

.....  
Tovarăși, cer cuvîntul, căci doresc  
O chestiune azi să lămuresc:  
Popescu-a fost propus la avansare!  
I-aș spune cu plăcere „La mai mare!”  
Dar nu sînt de acord sută la sută  
Tovarăși, cu propunerea făcută.  
E-adevărat, Popescu-i muncitor,  
Apreciat de toți cei din sector  
Dar are-o lipsă, ca să zic așa,  
Pe care nu și-o poate lichida.  
N-are curaj, nici inițiative  
Și fuge de răspundere, motive  
Ce mă determină să spun cinstit  
Că d-ăia nu e omul potrivit.  
Răspunderea-n sector e-un factor prim  
Cu-o pondere pe care noi o știm;  
O sumă de lucrări întîrziate,  
Neconcordanțe, zeci de referate  
Asta-nsemnînd, așa precum se știe,  
O cotitură spre birocrație.  
Ne trebuie un om de îndrăzneală!  
De pildă eu... Ce tot tușiți în sală?  
.....

Popescu însă-nconjurat de stimă  
Primi o aprobare unanimă.  
Iar „îndrăzneful” nostru vorbitor  
Cînd a venit a doua zi-n sector,  
În fața mapei unde o lucrare  
Cerea, de mult o promptă rezolvare,  
A stat o clipă cu stilou-n aer  
Apoi torcînd al gîndurilor caer  
În stearpa-i căutare de soluții  
Și-a zis: Să evităm orice discuții  
Și a găsit un ideal remediu:  
Să intre de îndată în concediu.

ION RUȘ



Desen de D. NEGREA

— Nu începeți oficierea căsătoriei?  
— Nu știu care e fata...

## OM CINSTIT... IN LOCAL

— Hai noroc, nene!  
— La mine e ghinion. Și numai de la Cojocaru mi se trage.  
— Cojocaru? Nu-l știu. Că nu vine prin restaurantul ăsta.  
— E șef de coloană, ca și mine, la noi la Autobaza nr. 3, de aici din Rm. Vlcea. Și într-o zi, dînsul s-a apucat să mă spună tovarășului Roaită, șeful autobazei. Cică eu, Dumitru Pîrvuleasa...  
— Îmi pare bine!  
— Îți pare bine că m-a reclamat? Frumos!  
— Îmi pare bine de cunoștință!... Mă numesc Teodoru! Că nu m-am prezentat cînd m-am așezat la masa dumitale.  
— Nu mă intrerupe!... Auzi, dom'le! Cică eu, Dumitru Pîrvuleasa, pe cînd eram la Oiești...  
— Ziceai că lucrezi aici, la Vlcea?  
— Dar ce, eram prost să lucrez aici, sub ochii șefului autobazei? De aia n-am zis nici pîs cînd am fost dat șef la coloana de la Oiești... Tare-mi plăcea acolo... Își făceau oamenii case noi...  
— Treaba lor!  
— Ba și a mea... Deh, o casă o faci cu material.  
— Și șprîțul cu sifon!... Așa că pune-mi de la matală, că al meu s-a evaporat... Așa!... Ia spune-mi cît e ceasul?  
— Vreo trei.  
— Trei? Atunci să mai iau o jumătate.

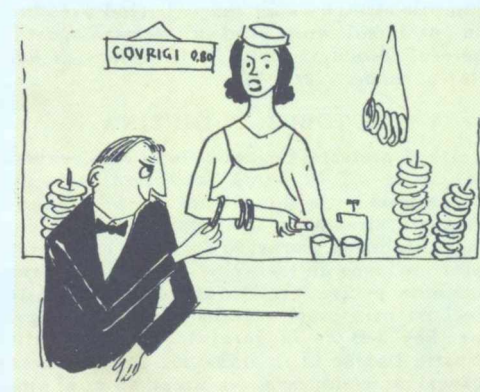
Că eu la ora trei și jumătate plec întotdeauna spre casă!... Și ce ziceai? •

— Ziceau sătenii. Venea cîte unul la mine și-mi șoptea între patru ochi: „Tovarășe șef, am nevoie de o mașină să-mi aduc material pentru casa nouă!“ „Ai comandă de la autobază?“ il luam eu. „Am obraz!“ zîmbea omul. Atunci îndulceam glasul: „Fără comandă cine știe ce iese?“ Celălalt îmi făcea cu ochiul. „Îți spun eu. Iese un sutar de la mine!“  
— Și pe urmă?  
— Păi după ce ieșea bancnota, ieșea și autocamionul din coloană să-i facă omului transportul. Așa treaba mergea ca pe roate.  
— Deh, camioanele, săracele...  
— Care săracele? Că se îmbogățiseră iute la kilometraj cu mine.  
— Dar nu văd necazul dumitale?  
— Ajunge că l-am văzut eu!... Cum a venit Cojocaru în locul meu la Oiești, a venit și necazul. Că știi, eu trecusem la coloana de la Cîineni.  
— Ai plecat cu coloana?  
— Am plecat cu două hîrtii de cîte o sută. Mi le dăduse o săteancă din Oiești să-i transport și ei ceva cu autocamionul. Dar în graba plecării am uitat de ea. Așa că femeia s-a dus la Cojocaru, noul șef de acolo, să-i ceară o mașină.  
— I-a dat?  
— Țăla? Nu-l cunoști!... Mai curînd cred

că i-a dat sfatul să nu mai umble altă dată cu d-astea. Și după aceea, a spus șefului autobazei ce făceam eu la Oiești.

— Va să zică, nene, ăsta-i necazul matală?  
— Da.  
— Păi atunci, plătesc eu și consumația matală. Ce-ai servit?  
— Îmi pare rău, nene...  
— Lasă, fac eu cinste! Ca măcar aici, în restaurant, matală, nene Pîrvuleasa, să fii om... cinstit!

GH. ZANEA



— Sînt proaspeți?!

Desen de M. STĂNESCU



# PROVERBE... ÎN CIRCULAȚIE

Între pietoni și conducătorii auto există o deosebire. Unii merg pe trotuar, iar alții pe partea carosabilă. Pietonii pot trece „în teritoriul” carosabil numai prin locurile marcate. În schimb, conducătorii auto nu pot trece pe trotuar decât... ca pietoni.

Pînă acum, conducătorii auto se înțelegeau cu pietonii prin graiul claxonului. Uneori, acest limbaj se auzea pînă în casele locatarilor din apropiere, care poate se odihneau. Însă de la 1 octombrie, în Capitală, șoferii și motocicliștii nu-și vor mai trimbița trecerea pe stradă. Deci, adio claxon, adio tulburarea liniștei. Dar... mai trebuie și... adio neatenție în circulație, ca să se poată spune adio accidente, sau fapte ca acelea de mai jos. În aceste cazuri s-au aplicat prevederile legale, iar noi aplicăm cite un proverb... în circulație.

## GRABĂ

Unii posessori de motociclete sînt cam grăbiți. Și Nicolae Tertici face oarecum parte dintre aceștia. Ca dovadă, grăbindu-se, a pornit cu motocicleta nr. 762-B fără a mai aștepta... examenul pentru eliberarea carnetului de conducere. Mergînd așa, fără grijă și... fără carnet, a fost oprit de un lucrător de miliție. La D.M.C., Nicolae Tertici a înțeles că... încetul cu încetul se face... motociclistul cu carnet de conducere.



HAI SĂ... CIOCNUM!

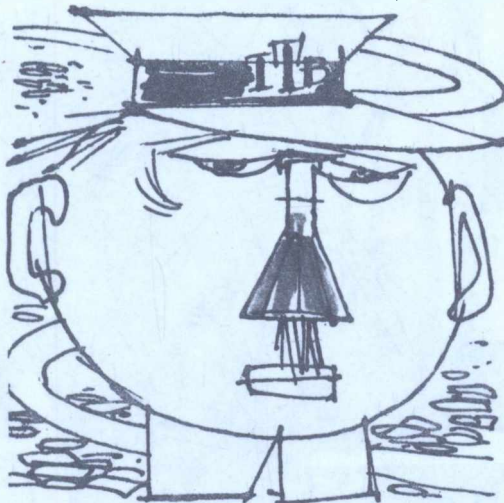
Cine vrea, ciocnește seara un pahar cu vin acasă sau la local. Și nu se întîmplă nimic. Șoferul Timofei Petre de pe autobasculanta nr. 56001-B, aparținînd autobazei nr. 5 I.R.T.A., trecînd pe str. Doamnei noaptea, împreună cu ajutorul său de șofer, Tudor Dumitru, a vrut să ciocnească ceva. Dar ca să nu intre în restaurant în timpul serviciului, s-a mulțumit cu ciocnirea... autobuzului nr. 51138-B de pe linia 32. Apoi n-a zis „noroc!”, pentru că, din cauza șocului, autobuzul a lovit un stîlp electric. Simțindu-se... atins, stîlpul s-a dat înapoi tocmai peste un geam dintr-un apartament din blocul apropiat. Firește, atît geamul cît și lămpile electrice s-au spart. Uitîndu-se cînd la autobuzul lovit, cînd la fereastra spartă, șoferul Timofei Petre a filozofat: „Unde dai și unde... crapă!”

## AUTOBUZ... LIMUZINĂ

După profesie, Cornescu Ioan este revizor tehnic la I.T.B. După preferințe, este un om original. Ca dovadă, în timp ce bucurăștenii circula cu tramvaiul, troleibuzul sau autobuzul, Cornescu socotește că acestea sînt mijloace de transport în comun... prea comune pentru el. De aceea, avînd niște treburi prin oraș, a transformat autobuzul nr. 56473-B de la garajul I.T.B. din str. Vasile Lascăr în... limuzină. Deși nu avea carnet de conducere, s-a urcat de unul singur la volan și a plecat pe unde i-a fost drumul. Drumul însă i-a fost doar pînă pe strada Grădina Icoanei, unde a fost descoperit în neregulă. Cînd s-a telefonat la garaj, cei de acolo au rămas mirați. Deh, ce știe orașul, nu știe... I.T.B.-ul.

## PE VASILE LASCĂR CU... VĂLENII

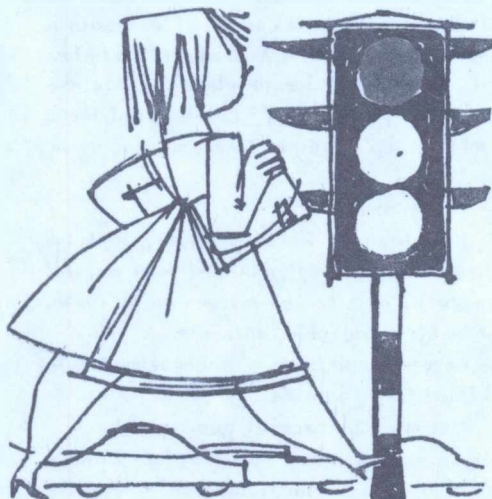
Plecînd la serviciu, vatmanul Gheorghe Bejan, de pe vagonul nr. 3020 al liniei 17, și-a luat haina, șapca și... o țuculiță în mai multe exemplare. După aceea, a pornit pe traseu cu cetățenii în tramvai și cu Vă-



lenii în cap. Gradele țucii s-au amestecat cu cele ale arșiței și, din cauza ambelor, a început să vadă amestecat. La un moment dat, n-a mai observat în cursă că ușa a rămas deschisă. Cînd a băgat de seamă, era prea tîrziu. Din vagon căzuse, în timpul mersului, bătrînul N. Bogan. Abia atunci vatmanul s-a dat jos din vagon. De-acum încolo el va merge cu tramvaiul doar în rîndul pasagerilor. Asta nu va fi ceva pasager. Pentru că... unde nu-i cap (la vatman), e vai de picioare (la călător).

## FĂRĂ TRECERE... REGLEMENTARĂ

Eliza Condraș, din str. Deva nr. 1, raionul 1 Mai, deși nu este prea voinică, socotește, probabil, că nu încapă pe porțiunea destinată pietonilor pentru traversare. În plus, cînd vede roșu la stop, i se pare că este verde. Așa se explică de ce a traversat nereglementar șos. Ștefan cel Mare la intersecția cu calea Moșilor, gata-gata să facă și ea... o intersecție cu un autovehicul. Noroc că a fost avertizată la timp de un lucrător de



miliție, deoarece în fața stopului nu avusesese... trecere reglementară. Arătînd întîi spre ea, apoi spre pietonii care traversau reglementar strada, lucrătorul de miliție i-a spus: „Cine face ca ei... nu păfește nimic!”



Am pus cazurile de mai sus în circulație, tocmai în folosul circulației care de la 1 octombrie va fi în Capitală fără claxon. De aceea, șoferii, motocicliștii și pietonii trebuie să fie atenți. Nu de alta, dar... paza bună trece primejdia rea!

V. D. POPA

(Pieton în timpul liber)

## RĂBOJUL URZICII

### Bobocică Ilie, abonată...

Bobocică Ilie, factor poștal în raionul Calafat, are o pasiune: cititul.

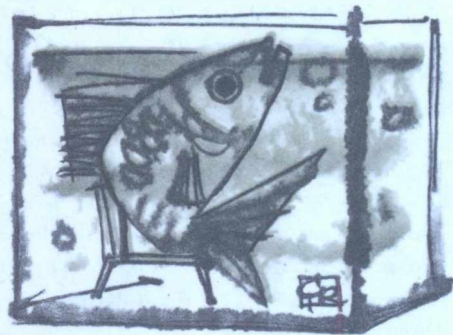
Pînă mai acum trei luni, citea — în mod regulat — revistele „Urzică”, „Cinema” și „Programul de radio”.

Aceste publicații îi plăceau atît de mult factorului poștal Bobocică, încît rareori îl lăsa inima să le mai predea și cetățenilor abonați la ele.

Un abonat, tovarășul Ion Afrăsinei, din satul Ghidiciu (comuna Piscu-Vechi, raionul Calafat) n-a fost însă de acord cu pasiunea factorului poștal și a comunicat acest fapt „Urzicii”, iar — la sesizarea „Urzicii” — oficiul P.T.T.R. Calafat a răspuns că... a luat măsura cuvenită.

Adică, factorul poștal Bobocică Ilie, tot însușindu-și publicații la care nu era abonată, s-a... abonată, pînă la urmă, la... sancțiunea „înlocuirea din funcție”.

Comunicarea sancțiunii „abonată” Bobocică a primit-o la timp. I-a aduș-o alt factor.



## Rondelul unui tăcut

În ședință tace — pește,  
Nici nu știe, nici nu crede...  
Spune altul, el zimbește.  
(E cuminte, nu se vede?)

La cuvînt nu te succede.  
Nu-i smulgi vorba nici c-un clește...  
În ședință tace — pește,  
Nici nu știe nici nu crede.

Tip isteț printre bipede,  
Cît e-n sală, se ferește.  
Doar afară se repede  
Pe la colțuri și birfește.

Da-n ședință tace — pește!

STELIAN FILIP

**Risipă de... economie**

Pe autobuzul care circulă pe ruta Vișeu de Sus — Baia Borșa funcționau doi salariați foarte economi: șoferul Bobotă Tiberiu și taxatorul Ciolpan Ion.

Ei făceau, mai întâi, economie de... țuică, de bere și de vin. Nu consumau niciodată, înainte de plecarea în cursă, cită băutura le-ar fi dorit pipota, ci numai cită cantitate le permitea să se clatine bine și să mai nimerească autobuzul. Apoi făceau economie de... timp. Se prezentau la autobuz cu cite 30 de minute mai târziu, scurtându-și astfel ziua de muncă și lungindu-le călătorilor așteptarea.

După aceea făceau economie de... bilete. Nu eliberau bilete călătorilor, de la care, însă, taxa se încasau.

Și, în sfârșit, făceau economie de... bani. Nu depuneau la întreprinderi banii încasați de la călători. Ei... economiseau, împărțindu-i între ei doi.

Aflind însă și IRTA Maramureș aceste isprăvi, a făcut și ea... economie de... amândoi. Pe unul l-a mutat de la autobuze la auto-

camioane, iar celuilalt i-a desfăcut contractul de muncă.

Economie pe toată linia.

**Șah și volei, la Coteni**

În satul Coteni (comuna Buhoci, raionul Bacău) se joacă șah și volei, într-un mod foarte original. Astfel, la căminul cultural se joacă șah... fără toate turnurile, fără toți caii și fără rege. Numitele piese lipsesc. În felul acesta, șahistul care joacă cu piesele lipsite de rege... învinge totdeauna — fiindcă nu poate fi făcut mat de adversarul său.

Iar... volei, în satul Coteni, se joacă... la anul, deoarece se speră că — la anul — sfatul popular comunal va pune, la dispoziția echipei de volei din sat, un... teren și o... minge.

Așa se joacă șah și volei la Coteni, fiindcă — în materie de sport — sfatul popular comunal... se joacă.

**Cu autorizație de la felinar**

Trei „băieți deștepți“ din Caransebeș, unul mai... electrician decât altul (pe numele lor: Popa, Rusalin și Iordan) au fost apucați

subit de o mare dragoste electrică față de cițiva cetățeni din satul Prisaca, la domiciliile cărora au executat (... fără nici o autorizație, de nicaieri) niște... instalații interioare, ciupind de la fiecare cetățean ciți bani au putut, realizând astfel un modest ciubuc... în valoare de citeva mii de lei.

Banii încasați de către cei trei electricieni de pripas n-au fost, bineînțeles, depuși la I.G.R.C.

Încit, organele competente care cercetează faptul urmează să decidă dacă n-o fi cazul să fie... depuși... electricienii.

**Mărunțiguri, la Constanța**

În ianuarie 1963, „Urzica“ a adresat Întreprinderii de locuințe și localuri din Constanța următoarea sesizare: la instalația sanitară a imobilului de pe str. 13 Decembrie nr. 35 este, de mult timp, spartă o conductă, a cărei reparație locatarii au solicitat-o în repetate rânduri, fără rezultat.

Timp de patru luni, ILL Constanța n-a răspuns, la această sesizare, nimic. Asupra acestei sesizări, „Urzica“ a și revenit de două ori, dar ILL Constanța a continuat

să nu răspundă nimic. În a cincea lună, „Urzica“ a sesizat despre aceste fapte și Sfatul popular al orașului Constanța. Dar nici sfatul popular n-a răspuns „Urzicii“ nimic. În loc să cerceteze faptele reclamate și să comunice „Urzicii“ rezultatele cercetării, sfatul popular a îndrumat reclamația tot la întreprinderea reclamată, spre a se auto-cerceta ea însăși, iar ILL Constanța s-a auto-cercetat, s-a constatat în regulă și (... în a șasea lună) i-a răspuns „Urzicii“ cu arțag: „Asemenea lucrări sînt de mică importanță și avem multe de acest fel. Credem că nu era cazul ca acest lucru să fie reclamat“.

— Ce spui, Franț? (a exclamat „Urzica“, primind acest bizar răspuns). Va să zică, la ILL Constanța remedierea unor defecțiuni mărunte — pentru motivul să sînt socotite mărunte — nu constituie o preocupare.

Sîntem de altă părere. De pildă, și mentalitatea oglindită în răspunsul tovarășilor de la ILL Constanța e... măruntă. Dar tocmai, pentru că e o mentalitate măruntă, considerăm că trebuie... remediată.

C. RĂBOJ

**DESENE DE LA CITITORI ȘI CORESPONDENȚII „URZICII“**



În epoca microaparatelor

Desen de BORDAȘ RADU  
Timișoara



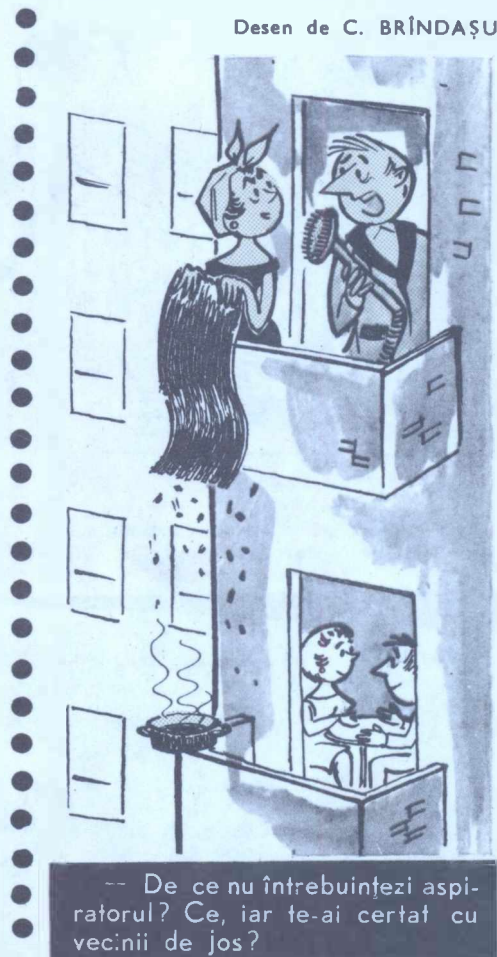
— Ce faci, Nae?! Iar te uiți la Pietrele Doamnei?

Desen de OANĂ CONSTANTIN  
Iași



— Eram sigur că tū ești, Mișule, știi te-am văzut ieri cu motocicletă...

Desen de BĂNICĂ VICTOR  
Mizil



Desen de C. BRÎNDAȘU

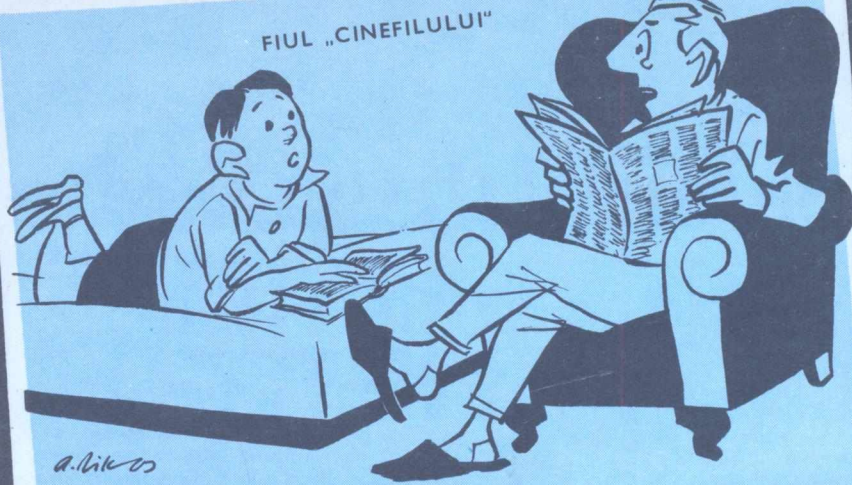
— De ce nu întrebuințezi aspiratorul? Ce, iar te-ai certat cu vecinii de jos?

FIUL CROITORULUI



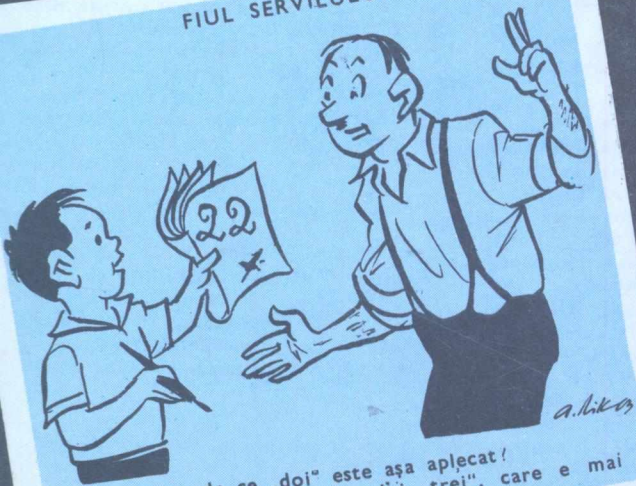
— Cum se face proba înmulțirii?  
— Îi iei măsura și-i spui să încerce peste o lună!...

FIUL „CINEFILULUI”



— Tăticule, cine i-a bătut cel mai rău pe cartaginezi?  
— Nu-mi amintesc, dar probabil că tot... Jean Marais!

FIUL SERVILULUI



— Tată, de ce „doi” este așa apărut?  
— Pentru că e înaintea lui „trei”, care e mai mare decât el!...

↑  
„Începe  
școala,  
încep  
întrebările”

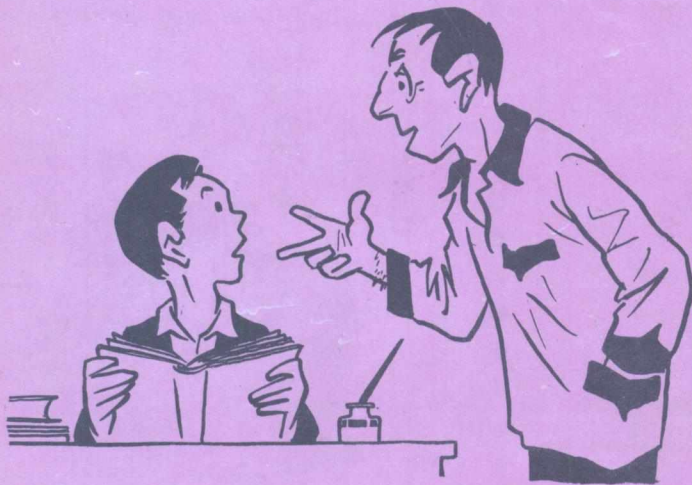
Desene de RIK AUERBACH

FIUL OSPĂTARULUI



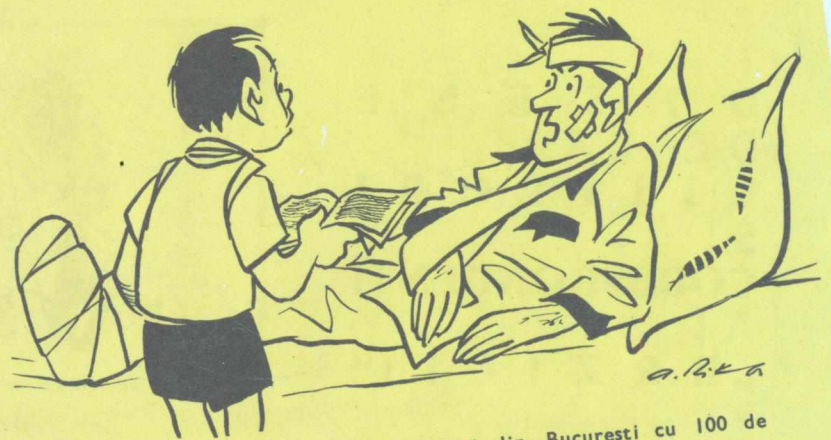
— Cum, 18 și cu 32 nu fac 50?  
— Nu! Ai uitat să adaugi remiza!...

FIUL VAINBURȘULUI



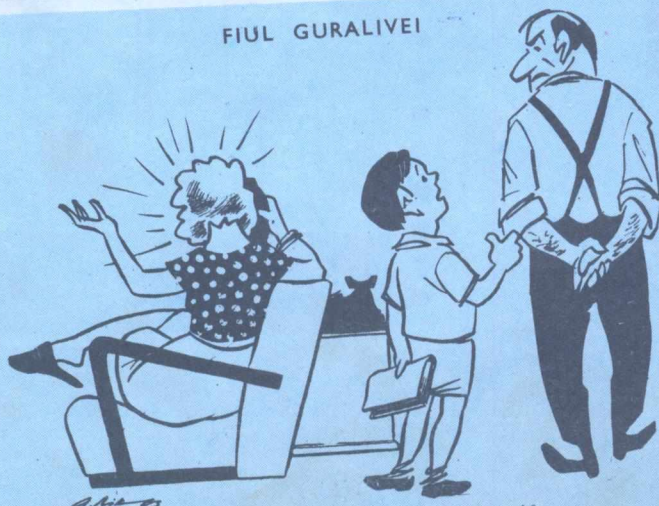
— Tată, știi din ce se compune apa?  
— Sigur! Hidrogen, oxigen și... vin cît cuprinde!

FIUL MOTOCICLISTULUI



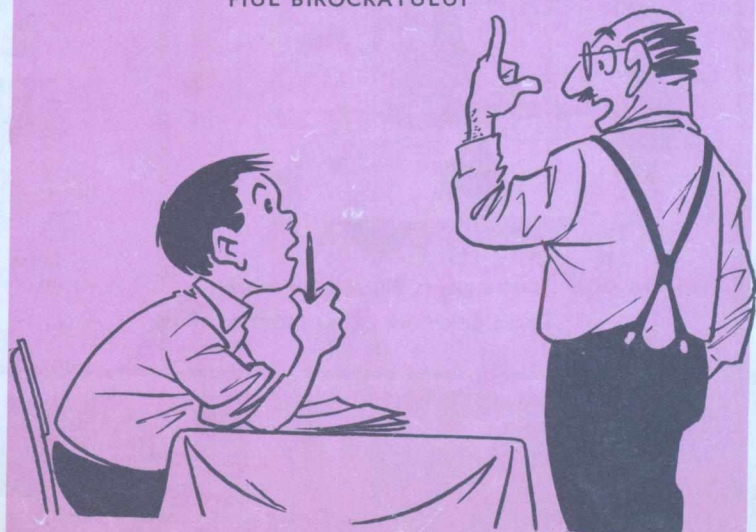
— ... dacă un motociclist pleacă din București cu 100 de kilometri pe oră...  
— Încetează cu prostiile!!!

FIUL GURALIVEI



— Tăticule, cine a inventat telefonul?  
— Asta mă întreb și eu...

FIUL BIROCRATULUI



— Tată, cu ce se începe rezolvarea unei probleme?...  
— Întîi vezi să fie înregistrată!